29.6.2025 DIENENDE LIEFDE

Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> Mon, Jun 30, 2025 at 4:35 AM
To: whistleblowers@infowars.com
Cc: Alex Jones Store <info@thealexjonesstore.com>, "lwctips@protonmail.com" <LWCTIPS@protonmail.com>, Gerbert Christus <gerbertchristus@gmail.com>, Denise De haan <denisedehaan1984@gmail.com>, rtrinterdep@vgtrk.com, info@armadamusic.com, redactie@denieuwewereld.tv, kick@audiopodcast.nl, persdienst@vlaamsparlement.be, tulsi.gabbard@gmail.com, altarry@mail.ru, loo@dkh.nl, d.yesilgoz@tweedekamer.nl, whistleblowers@infowars.com

Eindelijk gingen zij
heen om niet weer terug te keeren.
Ik overdacht nu alles en wist dat dit mij veel wijsheid had gegeven.
Ik voelde mij anders dan voor ik hieraan was begonnen
en toch waren er eerst eenige weken voorbij gegaan. Er scheen
meer licht om mij heen te komen. Ik was bezig den mensch te
dienen en had mijn God lief, Dien ik niet geheel kende, maar
van wiens macht ik nu overtuigd was. Voor dezen mensch had
ik iets gedaan en gaarne zou ik opnieuw alles willen doen. Op
het laatste oogenblik was er redding gekomen. Toen mijn concentratie
verzwakte, was ik verloren en wanneer die hulp niet ge·
gekomen was, hadden zij hem in hun leven opgetrokken. Wonderen
schenen eerst op het allerlaatste oogenblik te kunnen ge·
schieden. Reeds meermalen had ik dit aan deze zijde beleefd. Gebeden
werden op het allerlaatste oogenblik verhoord.
De nacht was _voorbij gegaan en ik voelde dat zijn einde naderde,
zoodat ik mij op een andere wijze ging instellen. Thans bracht
ik hem tot rust en bad voor hem. Daarna sprak ik tot hem en hij
verstond ieder woord, zóó innig was hij reeds met onze wereld
in verbinding. Langzaamaan keerde zijn dagbewustzijn terug. Ik
zag en voelde duidelijk deze werking, ook zijn hoofd bonsde
niet zoo vreeselijk meer.
"Wie zijt gij?" hoorde ik hem vragen. .
"Een vriend van u," zeide ik, "blijf maar rustig."
Hij nam mij duidelijk waar en vroeg: "Een vriend?"
"]a, een goede vriend.',
"Waar zijç. de anderen?"
"Hebt gij hen gezien?"
"Ja, waar zijn ze?"
"Ze zijn heengegaan,', zeide ik.
293
I
"Ook zij?"
"Ja."
"Gelukkig," zeide hij. Hij was innig met haar verbonden geweest.
Hij voelde zich opgelucht, dat zij niet meer hier was. "Ik
ga sterven," zeide hij, "ik voel het. Kom ik dan bij u?"
"U komt bij mij en bij andere vrienden die het goed met u
menen."
"Als God mij maar vergeeft. Ik heb zoo geleden."
"God heeft u lief," zeide ik.
'"Is dat de waarheid?"
"De heilige waarheid." Tranen sprongen hem in de oogen. Mijn
woorden kwamen uit het diepst van mijn ziel. Hoe was ik veranderd.
"Ja," zoo dacht ik, "God is Liefde."
"U spreekt anders dan zij. Bent u steeds bij mij geweest?"
"Neen," zeide ik tot hem, "ik ben gekomen om u te helpen."
"Ik ben u dankbaar; nog eenige uren en dan sterf ik."

Ook ik schreide, doch alleen van geluk, omdat ik hem had mogen helpen; maar ik was ook bedroefd omdat de mensch op aarde zooveel moest lijden. "Mijn God," bad ik, "ik ben getuige geweest van zijn lijden, hij zal het goede zoeken en aan zichzelf gaan werken. Hij zal als een kind zijn, weest hem genadig, hij heeft zoo geleden."
Een .rustige kracht stroomde in hem. Zijn lichamelijke krachten verminderden bij iedere minuut. Als een beest lag hij daar. Op aarde liet men hem alleen, geen mensch kwam hem bezoeken. Het voeqsel had men als gewoonlijk door de opening geschoven, maar hij had geen voedsel meer noodig. De tijd verstreek en hij gaf zich geheel over. Zijn geest maakte zich gereed, voor de aarde had hij reeds zijn bewustzijn verloren. Nu voelde ik, dat ik hem moest helpen. Ik maakte lange passen over zijn stofkleed, wat ik meermalen had waargenomen. Zijn geesteslichaam kwam nu vrij, het snoer, dat ook mij tot de laatste seconde had verhinderd heen te gaan, loste reeds op. Het werd steeds ijler en naarmate het ijler werd, verminderden de krachten van zijn stoflichaam.
De stervende slaakte diepe zuchten, nog leefde hij op aarde. Hij riep om zijn vader en moeder en dacht aan zijn jeugd.
294
Opnieuw riep hij heel innig om zijn ouders. Waren zij nog in leven? Het was haast niet mogelijk. Weer riep hij en stiet een angstaanjagend geschrei uit. Ik beefde. Dit was een vreeselijk overgaan, doch niet te vergelijken met mijn eigen overgang.
Toch was zijn sterven verschrikkelijk. Geheel alleen en verlaten, trad hij dit leven binnen. Geen vrienden of bekenden, geen vader of moeder, hij lag daar alleen in al zijn ellende. Dit krot was zijn sterfkamer.
Nu ging hij de aarde verlaten, het snoer scheurde van een en zijn geest maakte zich thans geheel vrij. Het leven op aarde was voorbij.
Nu hoorde ik spreken, keek omhoog en zag in het gelaat van twee jonge geesten. Eén van hen sprak: "Wij komen hem halen, broeder, zijt gij bereid ons te volgen?"
"Wat bedoelt u?" vroeg ik. ·
"Wij zullen hem naar de plaats brengen waarop hij afstemming heeft."
"0," zeide ik, "nu begrijp ik u. Hoe weet u dat deze mensch sterft?"
"Wij weten dit reeds geruimen tijd van te voren. Uit de hoogere sferen worden wij hierheen gestuurd."
"Heeft u mij in dit afschuwelijke gevecht bijgestaan?"
"Ja, wij volgden u in alles."
Machtig is het, dacht ik.
"Heeft deze mensch geen vader en moeder aan deze zijde?"
"Ja, maar beiden zijn ongelukkigen."
Ik begreep. De beide jonge geesten vingen nu het geesteslichaam op en een mensch was op aarde gestorven, maar het geestesleven binnengetreden. Dood op aa'rde en geboren in het leven van den geest. Het geesteslichaam lag in een waas gehuld. Niets werd er meer gesproken. In snelle vaart verlieten zij de aarde. Ik volgde hen. Waarheen zouden zij hem brengen? Steeds verder ging het. Ik voelde waar ik was. In het land van haat waren wij niet. Bracht men hem naar de geestelijke sferen? Ieder mensch haalde men van de aarde af, wanneer dit mogelijk was. Mij echter niet, ik zat aan mijn lichaam vast, men had mij niet kunnen halen. Hoe

•

wist men hier alles. Zij wisten dat ik niet vrij was. "Dit" nu had
ik voor hem bereikt. Wanneer ik niet bij hem was gebleven, had
ook hij het verrottingsproces moeten beleven. God was almachtig,
want God bestuurde dit alles. Zijn afgezanten wisten dit van
te voren.
Eindelijk scheen men de plaats van bestemming te hebben bereikt.
Ik was in een ander land en zag vele broeders en zusters
bijeen. Kon ik hier binnentreden? Dit was mijn sfeer niet. Mijn
hel was anders. Bezat ik thans meer licht? De stervende werd in
een groot gebouw binnengedragen. Veel van die broeders zag ik
met den aardsehen mensch hier aankomen. Waar ben ik, dacht
ik en stapte dat gebouw binnen. Overal zag ik rustbedden en
daarop lagen geestelijke wezens, die op aarde waren gestorven
en dit leven waren binnengetreden. Liefde, niets dan liefde zag
ik. Hoe bezorgd waren allen voor deze menschen.
Een broeder trad nu op mij toe en zeide: "Wilt u niet wat rusten?
I
Na zoo'n groot werk te hebben verricht, hebt u wel wat rust
noodig."
"Weet hij daarvan," dacht ik.
"Wij weten alles," zeide hij.
Wonderlijk vond ik het, ik had dit toch maar gedacht, geen
woord had ik gesproken. !\tien wist hier waaraan een ander dacht.
Ik zeide: "Ik voel mij niet moe en zal tot de aarde terugkeeren."
"Heerlijk," zeide de meester. Ik voelde, dat hij een meester was.
"Ga zoo verder," zeide hij, "u zult u veel geestelijk bezit eigen
maken. Weet, dat men in de sferen van licht op u wacht. Daar
wachten u schoone dingen. Wat u hler ziet is .de dienende liefde.
Een ieder heeft zijn eigen taak, maar wij allen dienen den mensch
die hier binnentreedt. Ik zal u duidelijk maken waar gij u bevindt.
Volgt mij."
Wij gingen weer naar buiten en de meester zeide:. "Broeder
Lantos."
"Kent u mij?"
"U hoort, dat ik u ken."
"In deze uitgestrektheid?"
"Ik wist reeds lang, dat u hier zoudt aankomen. Wij wachten
:296
op u en vele anderen. In de sferen wacht een wezen op u en die
meester heeft zich met mij verbonden. Daarom weet ik van uw
leven af en van allen die hier binnentreden. Luister: U bevindt
zich thans in het schemerland. Dit is echter uw hel niet, uw hel
hebt gij reeds afgelegd. Gij zijt dus hooger gekomen. Doordat gij
het goede zoekt is uw toestand veranderd. Ge kunt nog verder
gaan, want uw sfeer is de volgende, die hooger ligt. De sfeer
waar we nu zijn grenst aan het land van haat en is een tusschensfeer.
In het land van haat bent u geweest en het leven dáár is u
bekend. U heeft u dus van de duisternis bevrijd door hem en vele
anderen te hel pen. De duisternis, broeder Lantos, ligt nu achter
u. Daarom zeg ik u, gaat verder, zoekt het op deze wijze, dan
wachten de sferen van licht u op. In uw eigenlijke sfee! heeft u
reeds licht en toch heeft u de eerste geestelijke afstemming nog
niet bereikt."
"Ben ik nog steeds een levende doode?"
"Ja, nog behoort u tot hen, doch dit zal niet lang meer duren.
Dan gaat u in de eerste geestelijke sfeer over. Daarna volgen de
tweede, de derde, de vierde, vijfde, zesde en zevende sfeer.
Daarna komen de mentale gebieden. Dat zijn de gebieden zooals
u hebt beleefd en die met de wereld van het onbewuste zijn te

vergelijken. Wie daarin overgaat, keert niet terug en gaat op
den vierden kosmischen graad over. Dat is een and~re planeet.
Doch u zult daar later van overtuigd worden. Wij allen, broeder
Lantos, geven ons geheel voor hen, die uit de duisternis en· de
aarde hier binnentreden. Wij behoeden hen_ voor terugvallen en
help~n hen in alles. Dit is ons werk. Anderen dalen in de duisternis
af om ongelukkigen te helpen."
"Wat geschiedt er met hem, dien ik mocht steunen?"
"Hij slaapt en zal lang slapen, daarna begint zijn geestelijk
leven."
"Is dit zijn sfeer?"
"Ja, dit is zijn afstemming."
"Blijft hij hier lang?"
"Dit kan jaren duren en hangt geheel van zijn eigen wil af."
297
•
"Hij heeft zoo moeten lijden, wordt daar rekening mede gehouden?"
"Is u iets geschonken?"
.,,Neen, dat niet."
"Welnu, ook hem kan men niets schenken, hij heeft dit zelf gewild."
Ik begreep. "Bevind ik mij hier op de grens van de eigenlijke hel
in dit leven?"
.,,Zoo is het."
"Ik kan dus verder gaan?"
.,,Dat kunt u."
"Wat raadt u mij aan te doen?"
"Het ligt aan uzelf wat gij wilt doen. U kunt naar de aarde terug
keeren, afdalen in de duisternis der hel, of hooger gaan om uw
sfeer in bezit te nemen. Doch ik raad u aan opnieuw aan uw werk
te gaan. Duizenden zijn er die hulp noodig hebben. In korten tijd
kunt u groote vorderingen maken, want gij bezit een sterken wil,
kent al die hellen en sferen en weet hoe de menschen op aarde te
bereiken. In de eeuwen die zijn voorbijgegaan heeft u dat alles
geleerd."
"Ik daal af," zeide ik tot den meester.
"Dit is de weg, mijn broeder."
"U heeft mij in alles gevolgd?"
"Ik zeide u reeds, dat ik met uw meester in verbinding ben. Van
hier uit heeft men u in alles geholpen en uwe gebeden zijn door
ons opgevangen."
.,,Is dat mogelijk?"
"U ziet, dat wij het weten. Zuivere gebeden, die worden opgezonden,
vinden onmiddellijk verbinding. Uw hulpgeschrei, daarbij
uw groote liefde om een mensch te helpen, heeft ons berikt,
neen, gaat hooger en hooger, totdat het de sferen van licht binnendringt.
Van daaruit krijgen wij bericht hen te helpen, die deze
hulp behoeven. Die verbindingen worden dus door de meesters
tot stand gebracht."
"W aaneer ik u goed heb begrepen, voel ik, dat, hoe zuiverder ik
mij kan geven en hoe grooter de. liefde is die ik voor anderen
298
voel, des te hooger de hulp is die ik zal ontvangen?"
"Zoo is het. Door u in liefde te geven, zullen de hoogere geesten
u steunen en hun helpers tot u zenden."
"Is dit voor iedereen?"
"Wie het goede wil zal deze hulp ontvangen."
"Iedere ziel volgt zijn eigen weg?"
"Iedereen heeft zijn eigen weg te volgen, doch wij allen volgen
slechts één weg, om de hoogste sferen te kunnen bereiken. Dat is,

door het leven lief te hebben en te dienen."
"Zijn al die wegen even moeilijk?" .
"Neen, dat niet. U heeft echter de diepste ellende beleefd, den moeilijksten weg bewandeld die er is. Uw sterven was een bijzonder binnentreden. Maar niet alleen dit binnentreden, doch ook hoe u vandaar uit uw weg hebt gevonden en geheel alleen tot hier reeds zijt gekomen. U hebt verschillende stadia doorloopen en u uit die sferen weten vrij te maken. Anderen moet men helpen en hebben hulp noodig. Gij echter zoekt het in uw leven en tracht tevens anderen te helpen en te steunen. Voor den mensch die dit op eigen krachten kan bereiken, heeft men aan deze zijde ontzag."
"Kunt u mij zeggen waar meester Emschor leeft?"
"Uw leider en meester leeft in de vijfde sfeer."
"Wat zegt u, in de vijfde sfeer? Hoe zal ik daar ooit komen."
"Wanneer u op deze wijze verder gaat, zult u snelle vorderingen maken. Hebt u mij nog iets te vragen?"
"Ja, veel heb ik nog te vragen, doch ik wil hier niet blijven. Ik keer terug naar de aarde en al die andere hellen en zal mij die geestelijke krachten eigen zien te maken. Eerst wil ik naar mijn cel terugkeeren, wellicht kan ik daar anderen helpen."
"Dat is niet noodig, broeder Lantos."
"Weet u dat?" '
"Wij weten waar de mensch te vinden is die hulp noodig heeft."
"In deze uitgestrektheid?"
"In deze wereld zijn wij met millioenen in verbinding. Het is een machtige keten en de mensch die zich daarmede verbindt, dáár zijn tevens de broeders et;~ zusters uit hoogere sferen. Onmiddel-
299
I
lijk sturen zij hun gedachten omhoog en dan weten wij of daar dringenden hulp noodig is. En alleen zij, die eenzelfde leven heb'"
ben beleefd, kunnen hen helpen. Alles, u hebt dat beleefd, is concentrati~
en het is liefde en wel de dienende liefde. U kunt naar uw gevangenis terug keeren wanneer u dat wenscht, doch daar heeft men uw hulp niet meer noodig."
"Dus men heeft mij dat werk opgedragen?"
"Juist;- men volgde uw wegen. In stilte werkte men op u in. U bent nooit alleen, al denkt u alleen te zijn. Geen van hen dus, broeder Lantos, die thans nog in uw kerker opgesloten zijn, is in verbinding met deze wereld." ·
"Wonderlijk is het," zeide ik, "machtig en diep."
"Keert dus terug naar de aarde, daar zult gij ander werk vinden. En wanneer u hier terugkeert, zal alles anders zijn en zult gij uw eeuwige leven beter begrijpen. Komt, volgt mij, ik zal u terugvoeren naar hem, dien u hebt geholpen."
Ik zag honderden menschen, allen waren in ·een diepen slaap. Dit slapen begreèp ik, Emschor had mij daarvan verteld. Hoe waar was alles. Mannen en ~rouwen zag ik bijeen. Groote en volwassen menschen werden als kleine kinderen verzorgd. Men maakte hun dit levén duidelijk, want ik voelde dat zij niet in staat waren zichzelf te kunnen helpen. Zoo wilde ik niet zijn, ik wilde op eigen beenen staan. Iedere seconde kwamen hier duizenden menschen vari de aarde aan, die daar waren gestorven. Onmiddellijk keerden die broeders naar de aarde terug om anderen te halen. Machtig was het, dit te kunnen waarnemen. Sterven en geboren worden, steeds maar door, duizenden jaren achtereen geschiedde niet anders. Oud en jong waren hier tezamen, doch kinderen zag ik niet. Daar lag mijn vriend. Ik was verwonderd, dat hij reeds

zoo veranderd was. Het geesteslichaam werd langzamaan bewust en hij zou en moest wakker worden. Dit geschiedde tijdens zijn slapen. Ik voelde en begreep dit alles, omdat ik het met mijzeif had beleefd. Maanden zouden er heengaan, voordat de mensch weer zichzelf werd. Toch voltrok zich dit proces. ·
Diep was zijn slaap. 0, hoe machtig dacht ik, is dit leven. Ik zag om mij heen en mijn ~esluit stond vast. Hier wilde ik niet blij-
300
ven, want ik was niet iemand om rustig bij mijn verkregen bezit neder te zitten. Ik wilde weer op weg om aan mijzelf te werken. Ik dankte den meester voor alles aan mij gegeven en nam van hen allen afscheid. Door velen werd ik uitgeleide gedaan. Allen riepen mij een vaarwel toe. Nieuwe probierpen zou ik beleven en het wonderlijke daarvan leeren kennen. Weer was ik op weg en de duisternis kwam al dichter en dichter om mij. Langzaam sloot zich deze sfeer om mij heen en loste ik daarin op

On Mon, Jun 30, 2025 at 3:33 AM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:
kracht die op en in mij komt. 0, God, help mij. Emschor! Emschor! Mijn Almachtige Vader, ik smeek u, help mij, verhoor mijn gebed. Ik houd dit niet uit, ik kan niet meer." Ik bleef om hulp roepen, want ik voelde dat mijn krachten , minderden. Een onzeker gevoel kwam nu in mij. Toch bleef ik volhouden en bad innig om hulp. Hoe krachtig was mijn gebed. Een lichte duizeling overviel mij. Toch hield ik mijn concentratie op hem gericht en weerstond de demonen. Onverwachts richtte de gevangene zich op, zuchtte en klaagde en stootte angstgeluiden uit. Nu zag ik bloed uit zijn mond vloeien. Zijn hoofd bonsde en zijn hartslag hoorde ik in deze wereld. Afschuwelijk was dit ongelijke gevecht. Opnieuw roep ik om hulp. Telkens en telkens weer · sprak ik Emschors naam uit. Men moest mij helpen, of ik zou mij overwonnen moeten geven. Wat nu? De gevangene maakte zich gereed om zich tegen den muur van zijn cel te pletter te loopen. In zijn krankzinnigheid wist hij niet meer wat hij deed. Daarop had ik niet gerekend. Bliksemsnel wrong ik mij met geweld en al mijn krachten die nog in mij waren, in hem en dwong hem , aan andere dingen te denken. Dit gelukte mij. Hij zakte terug en ik liet hem in het rond kruipen en maakte hem op deze wijze doodmoe. De demonen wilden, dat hij zichzelf zou verpletteren. Dit had ik weten te voorkomen. Eindelijk bleef hij doodop liggen. Goddank, nog was hij in mijn macht. Toch kroop hij terug naar zijn rustplaats en ik wachtte af wat zou geschieden. Hoog boven mij zag ik eenige lichtende' gestalten. Zij zagen op mij neder en glimlachten mij toe.
"Hoe kan ik u danken," stuurde ik tot hen.
Daarop hoorde ik zeggen: "Hij gaat spoedig over, zijn strijd is gestreden. De demonen kunnen hem nu niet meer bereiken. Deze nacht gaat in rust voorbij. Liefde is het hoogste, het goede overwint. God zij met u."
Ik barstte in tranen uit. Wij beiden waren geholpen. Emschor had mijn gebed verhoord, mij zijn helpers toegezonden. Hoe had ik voor zijn overgang gevochten! Ik had een mensch mogen helpen, hoe gelukkig voelde ik mij. Hoe dankbaar was ik God en hoe diep boog ik mijn hoofd. Een krachtig geluk stroomde in
292
mij, een geluk, dat liefde beteekende.
Ik peilde hem opnieuw en voelde den tijd waarop hij zou overgaan. Het was alsof de arme het ook voelde. Daar lag een mensch, die zijn strijd had gestreden. Hoe had hij geleden, gevraagd

en gezocht! Hoe diep was deze mensch geschokt. Ik
dankte mijn Vader dat ik dit had bereikt .. Nog waren de demonen
aanwezig, want ik hoorde hen spreken.

On Mon, Jun 30, 2025 at 3:23 AM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:
bevond zich in een toestand van krankzinnigheid, die ver van zijn
aardsche bewustzijn verwijderd was. Dit alles voelde ik duidelijk.
Al dichter naderde zijn einde. Toch spande hij al zijn krachten
in en kroop als een dier op handen en voeten rond. Ik wilde
hem dit beletteq, doch het was mij niet mogelijk. Hij zocht iets.
"Waar zijt ge?" riep hij. "Waar zijt ge? Kom laat mij niet alleen,
ik heb u lief. Zij voelen en zien het. Toe, spreek. Gij zijt mij lief."
Volslagen krankzinnig, dacht ik, doch hij voelt in den geest. In
mijn leven was hij normaal. Wanneer hij eenmaal gestorven was,
zou die geestelijke storing spoedig oplossen. Hoe eenvoudig was
krankzinnigheid. In mijn .leven op aarde begreep ik er niets van.
De gedachtenkracht van andere wezens had hem in disharmonie
gebracht. De één hielp hem, een ander trachtte hem te vernietigen.
Nog was ik alleen, straks zouden zij wellicht terugkomen.
Ik wachtte af en volgde hem in zijn gedachten. Hoe dichter de
dood op aarde naderde, des te moeilijker werd het voor mij. Ik
wist zeer zeker dat hij, wanneer hij geheel bewust was, reeds lang
een einde aan zijn leven zou hebben gemaakt, doch in dezen toestand
was dit niet mogelijk. Hij kon niet meer aan slechts één
ding denken. Hij was vol van gedachten. Dit was nu de eenige
mogelijkheid waarop ik mij moest concentreeren. Innig bleef ik
met hem in verbinding. De duisternis was reeds lang ingevallen,
toen de demonen naderden. Hij stiet verwensebiogen uit, smeekte
om hulp, vervloekte zijn God en verloor zichzelf. Nu waren
zij met zijn vijven, drie was niet voldoende. Die duivels in menschengedaante
wisten, dat zij werden tegengewerkt. Met vereende
krachten wilden zij hem in hun wereld optrekken en onschadelijk
maken. Een verschrikkelijk einde drong men hem op. Men
sloot hem thans geheel in en zij concentreerden zich op den ongelukkige.
Hier was ik niet tegen bestand. Maar mijn gebed had
mij geholpen, dus bad ik weer in stilte tot God om mij hulp te
zenden. Het was nu al~of er een orkaan van kracht over hem los
barstte. Vurig bad ik. "Help, help," riep ik. "Mijn God help
mij." Dan riep ik om mijn leider. "Help, Emschor, help mij."
Plotseling voelde ik een andere kracht in mij komen. Weer bad
ik. "Ik zit hier gevangen. Emschor, help mij, verschrikkelijk is de
29I

On Mon, Jun 30, 2025 at 3:12 AM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:

Ik spande thans al mijn krachten in en bad tot God mij te helpen.
Het was nu tot een verschrikkeijken strijd gekomen. Links en
rechts om mij heen dacht ik eenig licht waar te nemen. Kreeg
ook ik hulp? Mijn sterken wil hield ik op één punt gericht. Ik
doodde zijn gevoelens, meer kon ik thans niet doen. Op de demonen
kon ik mij niet concentreeren en liet hen doen wat zij wilden.
Ik belette hem nu alléén maar, naar hen te luisteren en
trachtte zijn aandacht op andere dingen te vestigen. Nog was hij
te bereiken. Ik merkte, dat hij mij in mijn gedachtengang volgde
en zoo verstreek de nacht en gingen de demonen heen, want in
den morgen verzwakte hun verbinding.
U ren had hij da~r gelegen. Thans spoorde ik hem aan om op te
staan. Eenige malen probeerde hij zichzelf op te richten, totdat
het hem ten slotte gelukte zijn vorige. plaats te bereiken. Hij was

doodop, want dezen nacht had hij veel krachten verloren. Ook
op den dag zag ik de demonen, daar zij telkens en telkens weer
tot hem terugkeerden. De man zonk echter steeds dieper weg. Ik
voelde nu, dat men mij in den nacht had geholpen, mijn vurig
gebed was verhoord. Wanneer men hem dezen nacht zou aanvallen,
kon ik wellicht weer op die hulp rekenen.
In den middag kwam men hem bezoeken. Er was waarlijk aardsche
hulp. Men diende hem medicijn toe en daaraan merkte ik,
dat er eeuwen waren voorbij gegaan. Toen ik hier was opgeslo ~
ten maakte men zich om een gevangene niet zoo druk, men liet
ons aan ons lot over. Toch bleef hij in zijn cel, hoewel het niet
lang meer kon duren. Enkele weken was ik reeds hier om hem
te beschermen en nog zag ik het einde niet. Toch was er iets,
waaraan ik zijn einde voelde. Wanneer ik mij op hem instelde,
kostte mij dit niet zooveel moeite. De geest, die straks dit leven
zou binnengaan, was reeds met dit leven in verbinding. In gevoel
verwijderde hij zich van de aarde en ging in mijn leven over.
Daarom kon ik hem gemakkelijker bereiken, doch tevens was hij
voor de demonen een gevoelig sujet.
Zoo gingen de dag en nacht voorbij en niets bijzonders deed zich
voor. Den daarop volgenden dag kon hij zich bijna niet meer
verroeren. Stillag hij daar en zijn gedachten waren verward. Hij
290
1:

On Mon, Jun 30, 2025 at 2:56 AM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:

"Hij is niet alleen," hoorde ik hen weer zeggen. "Een dokter
is bij hem. Hij wordt verpleegd."
"Neen," zeide de ander, "hij ligt op den grond."
Ik begreep door dit gesprek, dat zij de ware beteekenis konden
zien noch voelen. Al die overgangen kende ik en wist, dat de gevangene
een hoogere afstemming bezat dan zij. Wanneer ik zijn
verlangens kon onderdrukken, zouden zij hem niet kunnen bemachtigen.
Maar de tijd van overgaan was er nog niet, zoodat er
nog zooveel kon gebeuren. Wanneer hij zich op hen instelde,
zouden zij duidelijk kunnen zien, dat er geen, aardsche dokter
aanwezig was.
Toen ik aan al deze dingen dacht, vroeg hij: "Waarom helpt u
mij niet? Ik ben hier zoo alleen, niemand die mij helpt."
Op zijn spreken hoorde ik de vrouwelijke demon zeggen: "Hij is
alleen; toch is er hulp, doch die hulp komt van deze zijde."
Ik trok mij wat terug, zoodat zij mij niet als een ~chim zouden
waarnemen.
"Ik zie niets," zeide de andere.
"Dan zie je niet goed, kom schiet op, mlm niet, hij zal er een
einde aan maken."
Met z'n allen vielen zij hem aan, zoodat de ongelukkige steunde
en kreunde. Deze inwerking maakte hem dol en zijn brein raakte
verward. Hij wilde geholpen worden, doch die hulp zou hem
noodlottig worden. Het was nu niet mogelijk meer voor hem om
nog normaal te denken. Ik was nog steeds één mee hem. Moordend
waren de gedachten van hen, die hem willen vernietigen.
De ongelukkige wist niet met wie hij zich in verbinding stelde.
289

On Mon, Jun 30, 2025 at 2:51 AM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:
Deze ongelukkige beleefde dit alles. Men wilde hem vernietigen,
geestelijk laten verongelukken en dat wilde ik trachten te

voorkomen. Ik werkte op mijn wijze op hem in, maar hij wilde
zich met de demonen verbinden en de demonen stuurden hun
vreeselijke gevoelens op hem af. Er zou zich een organische
storing voordoen, want dit kon het krachtigste lichaam niet verwerken.
Weer sprong hij op en rende als een gek in het rond, net
zoolang tot hij geen voet meer kon verzetten. Hij was reeds in
.een toestand van algeheele uitputting. Midden in zijn cel zakte
hij ineen en bleef daar liggen. Voor mij was dit een groot geluk,
want de ·demonen konden hem nu niet bereiken. Nu was hij te
I
- zwak om er zelf een einde aan te maken. Maar als dat zoo doorging,
werd de man krankzinnig. Mij had dit steeds beangstigd,
zoodat ik mij met duizend andere dingen bezig had gehouden
:.288
en op mijzelf had gelet. Onwillekeurig had ik mijzelf gecontroleerd.
Toch had ook ik beter waanzinnig kunnen worden dan
dien afschuwelijken overgang te beleven.
Nu lag hij daar als gestorven. Ik peilde hem en voelde duidelijk
dat hij versuft was. Van zijn verleden voelde ik niets meer. Wat
hij nu beleefde, hield verband met zijn lichamelijken toestand
en zijn krachten verminderden met de minuut. Daarom konden
de dernonen hem nu niet voldoende bereiken, toch waren zij in
en om hem heen.

On Mon, Jun 30, 2025 at 2:47 AM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:
((((astrale wezen verongelukken))))

On Mon, Jun 30, 2025 at 2:44 AM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:

(((ONGELUKKIGE KONDEN)))))))))

On Mon, Jun 30, 2025 at 2:43 AM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:
Hij trachtte te
slapen. Hij was te ziek en te moe om zich geestelijk in te stellen.
Eenige uren gingen er zoo voorbij, totdat ik plotseling voor mij
beweging zag komen. Twee individuen waren teruggekeerd en
daarbij het vrouwelijke wezen. Zij had dus hulp gehaald, alleen
zou zij dit niet tot stand hebben kunnen brengen.
Een bliksemstraal van geestelijke kracht werd op hem afgezonden.
De man beefde en rilde door die plotselinge inwerking
en zag omhoog. Men had hem bereikt. Zijn verlangen om met
hen in verbinding te komen, hun kracht~n die zij gezamenlijk
op hem instelden, vloeiden ineen.
Ik was radeloos, vier tegen één, hiertegen viel niet te werken.
Wat moest ik doen? Hij richtte zich op en sprak: "Zijt ge hier?:'
"Ja," zeide ik snel. Doch tevens hoorde ik hen zeggen: "Wij
zijn gekomen om je te helpen."
"Heerlijk," zeide hij, "geef mij raad."
Wat nu, dacht ik. Links en rechts van mij de demonen en vóór
mij die ongelukkige. Ik peilde hem, maar zijn verlangen was
hevig. Zijn interesse, zijn ·hartstocht, sneed mijn hulp af. Ik stond
voor verschillende mogelijkheden, maar welke moest ik op hem
toepassen? Ik wrong mij in hem en doorboorde zijn persoonlijkheid.
Nog dieper moest ik mij met hem trachten te verbinden.
Dan maar krankzinnig, beter waanzinnig dan zoo'n ondergang.
Ik voelde hem wegzinken en terugkeeren, maar plotseling he-
" gon hij weer zijn oude wonden stuk te krabben. Zijn bloed begon
te vloeien. Toen sprong hij op van zijn plaats en rende als
een waanzinnige in het rond. Diepe duisternis was om hem heen,.

toch hield het hem niet tegen. Verschrikkelijk was het. Dit duurde zoo geruimen tijd, dan legde hij zich weer neder en zuchtte.
Het· had hem overspannen gemaakt, zijn hersenen konden dit niet verwerken. Zijn brein werkte koortsig en zijn hart klopte hevig. Met beide handen omklemde hij zijn hoofd en riep: "Ik · wordt gek."
Ik voelde in dezen toestand, hoe de geest .den mensch op aarde krankzinnig kon maken. Zijn lichamelijke krachten waren niet
287
-
berekend op deze ontzaglijke inwerking. Ik zelf werkte op hem in en ook die demonen trachtten hem in hun leven op te trekken, zoodat het hem duizelde. Een normaal voelend mensch beeft reeds moeite om zich op aarde in evenwicht te houden, :zoodat het stoflichaam met het geesteslichaam in harmonie is, ·dat men wel kan begrijpen hoe deze ongelukkige zich voelde. Op mijn wandeling op aarde had ik dit alles gezien, doch thans ging ik dit beleven. Wanneer de astrale mensch zich van den mensch op aarde heeft meester gemaakt, dan beleeft hij zijn eigen leven. De demonen gebruiken dat stoflichaam voor hun .genoegens, voor harstocht, geweld en vernietiging. Alles is dierlijk, zeer, zeer droevig, maar het zijn afschuwelijke waarheden.
Heeft men eenmaal dat aardsche wezen bereikt, dan leven zich in dat stoffelijke lichaam tientallen wezens uit. Wie eenmaal in. handen van het kwaad overgaat is meestal reddeloos verloren.
Van deze zijde doet men alles om zoo'n mensch te behouden.
Het is duister en afgrijselijk, maar de astrale mensch wil beleven, zij zijn één van gevoel en gedachten.

Eén raad kan ik U
slechts geven: Zoek het goede, zoodat de hooge geest u kan bereiken
en beïnvloeden .. Zooals gij zelf denkt trekt gij aan en
·daarin gaat gij over. Weest geen speelbal van uw eigen gedachten.

On Mon, Jun 30, 2025 at 2:33 AM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:
Hij was gewillig, doch wanneer hij in opstand zou zijn, werkte zijn persoonlijkheid mij tegen en daar had ik rekening mee te houden.

On Mon, Jun 30, 2025 at 2:31 AM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:
Nu zou ik hem echter weer wat kalmer
moeten maken en zoodoende maakte ik mij met hem één, want door aan al die aardsche dingen te denken moest ik hem geheel vrij laten. Door al dat heen en weer geloop voelde hij zich moe.
Hij zette zich neder en probeerde te slapen. Doch hij kon niet slapen, hij was te bewust. Nu wist ik tevens hoe ik was geweest.
Ook ik had niet kunnen slapen en dit was de beteekenis. Zijn innerlijk was in opstand.
Op duizend dingen had ik hier te letten, ik had niet gedacht, dat het zóó moeilijk was een mensch van deze zijde te helpen. Maar ik voelde dat ik goed werk deed, want dezen man ontnam ik veel leed en de ongeloofelijkste kwellingen, die men op aarde niet kende. Daarvoor gaf ik mijzelf, mijn geheele innerlijk. Ik voelde nu dat het verleden tot het verleden was teruggekeerd. Diep was ook hij. Een ieder droeg een diep verleden in zich, want ieder mensch was kosmisch verbonden. Dit waren kosmische krachten, zij behoorden tot een heel ander leven. Een leven dat ik niet kende, maar dat zich thans door hem aan mij openbaarde. Hij

was versuft, hijgde naar adem, omdat zijn lichaam dit alles niet kon verwerken. Nu was er iets in aantocht, ik voelde het. Dat vervloekte wezen, dat monster zou hem beïnvloeden. Dit werd een openlijke strijd, een strijd tusschen haar en mij. Maar ik stond tegenover twee wezens, want zijn wil, zijn eigen· persoonlijkheid, was ook tegen mij. Die wil verlangde en wilde met haar in verbinding komen. Die wil, die ontzaglijke menschelijke wil, zou mij parten spelen, wanneer ik niet alle krachten aanwendde dit te voorkomen.
"Hier ben ik," hoorde ik haar zeggen.
Mij zag zij echter niet. Toch keek zij in de richting waar ik mij bevond. Zij zag mij als een schim, maar in een waas gehuld. Zij kende deze schimmen even goed als ik ze om en in mij had waargenomen. Zij wist daardoor dat hij niet alleen was. Zij stelde zich op hem in en vroeg: "Ben je niet alleen?"
Gelukkig, dacht ik, zij denkt dat er op aarde iemand bij hem is.
"Wat zeg je?" vroeg hij. Hij had dus iets gehoord, alleen haar
285
niet duidelijk verstaan. Ik beleefde hier wonderlijke dingen, maar tevens afschuwelijke.
"Ik ben hier," zeide zij na een korte poos, "zie je mij niet?"
Hij zat nog versuft voor zich uit te staren en gaf geen antwoord.
Toch had zij zijn innerlijken drang tot spreken gevoeld en antwoordde: "Nu, geef eens antwoord, ik ben hier!" Kort en streng sprak zij, waardoor hij wakker schrok en er leven in hem kwam.
V oor mij was er maar één mogelijkheid hem uit haar klauwen vrij te houden. Ik trachtte zijn innerlijk te overheerschen en met haar in contact te komen, zoodat ik haar spreken kon opvangen.
Ik zeide tot het wezen: "Ga heen, laat mij met rust." Er volgde een lange stilte. Zij had mij duidelijk gehoord en mijn woorden opgevangen. Plotseling ging zij heen. Waarheen zou zij gaan? Voélde zij tegenwerking? Haalde zij hulp en wist zij waar deze te vinden was? Ik wist dat zoo'n wezen zich aan deze zijde met een soortgelijk individu kon verbinden, om gezamenlijk een menschonschadelijk te maken. Maar ik wachtte af. Hij, naast mij, was tot zichzelf gekomen. Hij zag om zich heen en dacht in die duisternis waar te nemen.
"0," zeide hij, "ik ben zoo ziek, zoo moe. Als er een Vader in den hemel is, hoe kan hij dit goed vinden?" Eigenaardig, dacht ik, ieder .mensch vraagt om Hem, ieder wezen vraagt "waarom en waarvoor?" Hoe kan God dit goed vinden, had ook ik mij steeds afgevraagd. God had ik echter leeren kennen als een Vader van Liefde. Ook hij zou een God van Liefde leeren kennen, wanneer hij maar eenmaal was gestorven. Toch deed het mij leed. Waarom moest de mensch op aarde zooveel lijden? Waarom moest de ziel op aarde al die phasen doorloopen, voordat zij die hoogte had bereikt? Steeds maar weer dat ,,waarom", het was en bleef een raadsel. God is Liefde! Hoe eenvoudig was het te aanvaarden en toch was dit zoo moeilijk. Waar ik ook was geweest, in de sfeer der aarde, de astrale gebieden, in de hel, overal leed, ellende en smart, maar tevens hartstocht ~n geweld. De mensch wilde niet gehoorzamen. Zijn vragen "waarom en waarvoor," was voor mij de reden, om hem voor eigen ondergang te beschermen en te helpen.

On Mon, Jun 30, 2025 at 2:22 AM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:
Ik was
geheel mijzelf en toch deed en voelde hij wat ik thans van hem zou willen. Onbewust was ook deze toestand in hem gekomen.

Ik trachtte dit te doorgronden en peilde nu zijn geestelijken tot:stand, maar daarin zag en voelde ik niet de minste tegenwerking.
Wij waren thans één en ik zou trachten deze eenheid van ziel in stand te houden. Nu ging ik hem lichamelijk onderzoeken. Dit was voor mij zeer eenvoudig, daar ik het in mijn voelde.
Zijn hart was verzwakt, wat ik duidelijk zag, ik voelde het kloppen. Ieder uur kostte hem een maand lichamelijke kracht die hij in zijn gewone leven zou verbruiken. Hij was een wrak. De zwakte van zijn stofkleed, de hunkering van zijn ziel, zijn persoonlijk willen, daarin lag deze gevoeligheid. Ik begreep dit volkomen. Maar nu voelde ik die kunstgevoelens weer in hem terugkeeren. Wat nu? Ging hij hierin over, dan werd hij volslagen krankzinnig. Ik trachtte hem nu zóó te beïnvloeden, dat hij bewust op zijn stofleven zou overgaan. Ik dacht daarom aan verschillende aardsche dingen. Door concentratie kreeg ik hem zoover, dat hij begon te zingen en te fluiten. Daarna dwong ik hem in zijn cel heen en weer te loopen. Van de ééne dwaasheid verviel hij in de andere. Mijn opzet gelukte en hij voelde zich door al die dingen weer zichzelf. Het verleden zakte in hem terug, dus
284
één gevaar was voorbij.

On Mon, Jun 30, 2025 at 2:18 AM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:

Toch was zijn verbinding inniger dan de mijne. Deze mensch bezat meer van die krachten dan ik, toen mijn einde naderde. Tevens begreep ik dat al deze gevoelens met zijn einde te maken hadden. De ziel maa"kte zich langzaam gereed het stoflichaam te verlaten. Doordat zijn geesteslichaam in verbinding met deze wereld kwam, zou het voor mij moeilijker worden hem tegen deze wezens te beschermen. Ik voelde en overzag dit alles. Opnieuw vroeg hij: "Zeg mij de waarheid, is er een dood?" "Neen," zeide ik en legde daarin al mijn krachten, zoodat zijn hart klopte. Hij was van mijn gesprek, dat hij in zich voelde trillen, geschrokken. De verbinding met hem was weer innig.

On Mon, Jun 30, 2025 at 2:16 AM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:

Hij keek om zich heen en zag dat hij verscheidene figuren had geteekend. "Wonderlijk," zeide hij, "hoe komt dat zoo ineens?" Hij was zich van niets bewust, zoodat ik begreep dat zijn geheele wezen in mij was overgegaan. Toch had ik tijdens zijn teekenen daarvan niets gevoeld, maar ik begreep het gevaar van dit alles, daar hij door mij in een vreemden gevoelstoestand was gekomen. Ik moest eerlijk bekennen dat ik dacht, dat hij mijn gevoel voor kunst, buiten mijn weten om, toch had overgenomen, want in mij lag die kunst. Toch was dit niet het geval, het ging nog dieper, want hij wist van zijn doen en laten niets af en schrikte terug voor hetgeen hij gedaan had. Dit had ik niet gewild. Mijn gedachten en concentratie waren daarop niet gericht, niets was er in mij dat daaraan had gedacht. Vanwaar kwamen deze gevoelens? Waren die in hem, of daalde hij in een vorig leven af? Ik volgde zijn aardsche leven en zag dat hij met kunst niets te 111aken had gehad. Hij had het nooit geleerd. Hij bezat een heel ander beroep. Dit was een probleem dat ik niet begreep. Toch voelde ik dat ik op deze wijze verder moest gaan, dan zou zich dit raadsel oplossen. Ik peilde hem langen tijd, concentreerde mij op zijn innerlijke leven en voelde heel diep in zijn menschelijk gevoel, dat daarin kunstgevoelens verborgen lagen. Uit de diepte van

het verleden kwamen deze gevoelens in hem. Ook hij was in
wezen kunstenaar geweest. Hoe diep was de mensch dat al die
gevoelens bewaard waren gebleven, want ik wist zeer zeker dat
ze niet van mij waren. Toen hij daarmede begon was ik geschrokken.
Ik moest nu trachten hem deze kunstgevoelens te ontnemen en
voelde dat ik hem wat meer vrij moest laten, wilde ik hem niet
waanzinnig maken. Het zou hem van streek brengen wanneer hij
voor de tweede maal iets dergelijks constateerde, waarvan hij
zelfs niets wist. Ik had hem door mijn concentratie geheel in dit
leven opgetrokk~n en hij was in de dieps_te insp~ratie gekomen,
waarin een kunstenaar op aarde zich kon wenschen. In dezen
toestand, die mij nu duidelijk was, werden de grootste en schoonste
kunstproducten tot stand gebracht. Mij ging het echter alléén
maar om die kunstgevoelens, die zoo plotseling in hem waren
282
ontwaakt, weer tot rust te brengen. Ik maakte hem van mijn
uitstraling en gedachten vrij en hij voelde, dat hij weer zichzelf
werd. Nu kon ik weer van voren af aan beginnen.
Hij had zich nedergèlegd om te rusten. Toch zou ik voordat de
nacht in aantocht was, met hem een verbinding tot stand moeten
brengen. Wanneer deze wezens zouden terugkeeren, dan ging hij
in hen over. Zoo bracht ik dan, toen de nacht naderde, een zeer
lichte verbinding tot stand. Ik bleef echter in mijn eigen wereld
en zag toe wat zou geschieden, want ik had er een voorgevoel
van, dat zij dezen nacht terug zouden komen. Hij zond zijn gedachten
naar deze wereld en hunkerde weer naar een gesprek
met haar.
"Zijt gij daar?" vroeg hij onverwachts. Ik zag geen wezen en antwoordde:
"Ja, ik ben hier." Mijn spreken hoorde hij innerlijk in
zich komen. Zooals de demonen met mij hadden gesproken, zoo
deed ik thans. Ze~ verheugd was ik dat zich deze mogelijkheid
voordeed. Daaraan had ik niet gedacht en ook niet op.gerekend.
Dit was een nieuwe wijze van verbinding. Nu was ik in en om
hem heen en toch kon ik hem bereiken. Deze verbinding vond ik
beter en hechter dan die eerste. Ik concentreerde mij op hem,
legde in stilte een nieuwen muur van geestelijke kracht om hem
heen en bleef voortdurend met hem één.
Ik antwoordde dus dat ik bij hem was en hij zeide tot mij: "Ik
heb u vragen gesteld, maar waarom zijt gij zoo lang bij mij vandaan
gebleven? Gij hebt mij nog steeds niet geantwoord of .er
een dood is."
Merkwaardig, dacht ik, hij vraagt zooals ook ik had gedaan.
Daarop antwoordde ik weer: "Er is geen dood."
"Is er geen dood? En u zeide eerst dat er een dood is en nu weer
niet?"
"Neen, er is geen dood/' Ik maakte hieruit op, dat men ook hem
de ware oorzaak niet had verteld. Wie met demonen in verbinding
kwam werd pelogen en bedrogen. "U heeft mij niet begrepen,"
liet ik er op volgen.
"Niet begrepen?"
"Neen," zeide ik. Toen was er een oogenblik stilte. De mensch
283
op aarde aanvaardde alles. Zij zagen niet door dien sluier heen
en men moest daar doorheen zien, wilde men onze weréld binnengaan.
Leugens en bedrog werden hun verteld en door leugens
en bedrog had ik een einde aan mijn aardsche leven gemaakt.

On Mon, Jun 30, 2025 at 2:04 AM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:

Voor mij was
dit alles wonderlijk en leerzaam, daar ik hier de diepte van de
zielleerde kennen en een mensch leerde doorgronden. Toch bleef
ik met hem verbonden. Hij staakte voor een oogenblik met teekenen
en daaraan voelde ik dat hij toch, niettegenstaande zijn
eigen wil, weer naar mij luisterde. Het was alsof hij ontwaakte.
Hij zuchtt diep en bewonderde zijn eigen "kunst".
Weer stond ik voor een raadsel. Hij wreef zich de oogen uit en
wist niet wat hij tot stand had gebracht. Hij bezag zijn arm en
stiet verwensçhingen uit aan zijn eigen adres.
, "Hoe kom ik hier aan," zoo vroeg hij zichzelf af, "ik word nog
gek."
281"

On Mon, Jun 30, 2025 at 1:46 AM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:

te dooden. Voor mij beteekende het, dat het kwaad in slaap was·
gevallen.
Hij teekende poppetjes en figuurtjes op alle plaatsen van zijn cel
die er geschikt voor waren. Het was heel merkwaardig voor mij.
Ik peilde hem, waar die gevoelens zoo plotseling vandaan en in
hem waren gekomen. Hij vond het zelf vreemd. Plotseling deed
hij iets waarop ik niet bedacht was en waaraan ik voelde, dat ik
hem niet geheel in mijn macht had. Hij maakte een wond in zijn
huid, zoodat het bloed te voorschijn kwam. Met zijn eigen bloed
maakte hij nu naakt-figuren op den muur. Voor hem was dit
een zeer aardig vermaak, maar ik dacht er over en meende het
te begrijpen. Diep uit hem kwamen deze gevoelens. Als een muur
van geestelijke kracht lag mijn aura om hem heen, toch wrong
hij zichzelf daar doorheen, hoewel ik dit doordringen nu reeds
eenige dagen had voorkomen. Hij ging verder met figuren teekenen.
Omzaglijk scherp waren zijn gevoelens en ik voelde, dat
ik hem, al was het maar voor een oogenblik, moest vrij laten,
omdat ik hem anders krankzinnig zou maken. In hem lag een
sterke wil en dat doordringen van zijn eigen persoonlijkheid
bracht hem in dezen onverwachten en onbegrijpelijken toestand.
Ik stond voor een probleem. Zijn eigen innerlijk zocht naar een
uitweg en vond dezen weg, al lag om dit wezen een dichte muur
van geestelijke kracht. Gevoelens gingen ineen, toch zouden wij
eerst dan geheel ineen kunnen gaan wanneer Cl wij één gedachte
koesterden, zooals mijn meester mij had geleerd.

On Mon, Jun 30, 2025 at 1:40 AM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:
Ik zou alles doen om t~ voorkomen,
dat deze demon macht over hem kreeg. Kort voor zijn dood
wilde men hem dat afschuwelijke .proces aan deze zijde opdringen.
Zij wist hoe verschrikkelijk dit proces was en kende de
ellende die hem te wachten stond. Tijdens zijn slaap legde ik
277
mooie gedachten in hem, o.a. die van zijn jeugd. Met deze gedachten
werd hij na eenigen tijd wakker. Hij zat voor zich uit te
staren en sprak inwendig eenige woorden, die ik niet hoorde
doch in mij voelde komen en die mijn eigen gedachten waren. Hij
dacht dat hij had gedroomd. In hem lag nu zijn jeugd en met
die jeugdherinneringen verloste hij zichzelf uit de klauwen van
dat wezen. Op deze wijze bereikte ik, dat zij hem niet kon bereiken.
Zij waren op aarde verbonden geweest maar zij droeg een
doorlelijken haat voor hem. Hij had geen fraai leven volbracht,
toch was hij een heilige bij haar vergeleken. Mijn wil ov~rheerschte

nu den zijne, zoodat hij in deze richting bleef doordenken.
Zoo verstreek de nacht. 0, hoe begreep ik zijn kwellingen.
Geen ander zou hem beter kunnen begrijpen dan ik, want eenzelfde leven had ik beleefd. Hiervan wist ik alles. Deze wetten en dezen afschuwelijken overgang had ik beleefd. Op den dag kon ook hij niet waarnemen, maar in den nacht verdichtte zich de astrale mensch; en ik wist nu hoe dat mogelijk was. Door zich te manifest~eren zou deze ongelukkige mensch spoediger besluiten er een einde aan te maken. Wanneer deze verbinding innig tot stand was gekomen, was tevens zijn overgang onvermijdelijk.
Daarom trachtten zij deze verbinding steeds in den nacht, of in diepe duisternis tot stand te brengen. Maar ik bleef hem bewaken.
Om hem heen legde ik mijn uitstraling en wachtte af.
Den geheelen dag wandelde hij in zijn kooi heen en weer. Wanneer hij doodmoe was zette hij zich neder en dan begon hij opnieuw te denken. Ik trachtte, zooals Emschor het bij mij had gedaan, mij te laten zien, doch dit moest ik opgeven, het bleek mij onmogelijk. Vele malen probeerde ik het, maar het gelukte mij niet. Meer krachten zou ik moeten bezitten en ik begreep nu, dat ik al die duistere sferen zou moeten overheerschen wilde hij mij waarnemen, zoodaç ik het opgaf. Ik begreep daardoor hoe krachtig hoogere geesten waren. Niettegenstaande deze teleurstelling voelde ik mij gelukkig dat ik dit werk had aanvaard. Dit zou dan mijn eerste groote daad in dit leven zijn.
Weer naderde de nacht, maar aan deze zijde was nog niemand te zien. Ik zag toe wat hij deed en voelde waarnaar hij verlangde.
278
Zijn verlangens gingen naar haar uit en wanneer hij zich sterk concentreerde, voelde ik dat mijn uitstraling ging verzwakken.
Dan verdrong zijn eigen wil mijn hulp, die als een dicht waas om hem heen lag. Toch trachtte ik dit te beletten en hem onder mijn invloed te houden. Doch wanneer hij zijn eigen wil instelde verzwakte het waas en ging hij in andere krachten over, waarnaar hij verlangde.
Al dieper naderde de nacht en nog zag ik geen wezens. Ik zou hen dadelijk waarnemen wanneer zij tot hem zouden terugkeeren.
Stil en akelig was het hier. De wind gierde door de tralies wat hem deed huiveren. Mij had het ook angstig gemaakt en duizend andere gevoelens had ik in mijn tijd beleefd. Zij waren niet van elkander te onderscheiden. Ook hij beleefde al die toestanden.
Ik trachtte hem daarvan te bevrijden en bad innig tot God mij toch te helpen. Uren achtereen bad ik heel innig en door mijn bidden voelde hij warmte in zich komen. Wat ik voelde, beleefde hij, wij waren één. Daarom hoorde ik het gieren van den wind, anders was het niet mogelijk dat in mijn wereld te kunnen hooren.
Het deed hem goed, zoodat ik bleef bidden. Ik kende deze ellende en ik wist wat ik mijn Vader zou moeten vragen. Mijn gebed was zuiver, heel menschelijk. Ik vroeg niet voor mijzelf, maar of ik hem zou mogen helpen en beschermen voor dezen ondergang. Ik bad en bleef bidden en zoo ging ook deze nacht voorbij en niets bijzonders deed zich voor. Goddank, dacht ik, twee nachten reeds waren van zijn tijd heengegaan. Ik telde den tijd en zag dat hij hier reeds vele jaren was opgesloten. Ook hij had zijn dagen en jaren opgeteekend. Op den dag werkte ik op hem in en trachtte ook hem aan het bidden te krijgen. Wanneer mij dat zou gelukken, dan was hij niet gemakkelijk meer te bereiken.
Maar ook deze mensch had in zijn leven weinig gebeden.
Toch hield ik vol. In hem legde ik v.t;ome gedachten en de gedachte

aan doodgaan. Ik liet hem voelen dat hij spoedig zou sterven.
Hij nam die g~dachten van mij over en dacht er in waarheid
aan .
.- "0, God," zeide hij in zichzelf, "wat zal mij wachten? Kunt Gij
279
een armen zondaar vergeven?" Dan weer verbrak hij zijn eigen
denken om aan andere, minderwaardige dingen te denken. Wanneer
het dierlijke in hem parten speelde, verbrak hij mijn verbinding
en loste het waas, dat ik om hem heen had gelegd, op.
Toch vocht hij tegen zijn eigen gevoelens. Hij wist, neen hij
voelde zeer duidelijk, dat het verkeerd was wat hij deed. Toch
kwam hij daar steeds op terug. Hij vocht tegen het kwade in hem
en dat gevecht was niet zoo eenvoudig. Ook ik had op mijn langen
tocht met mijzelf moeten vechten. Ik had mij van al de aardsche
gevoelens en genoegens vrij gemaakt, maar dat vrij maken
was een verschrikkelijke strijd geweest. Mijn liefde voor Marianne
had mij voor dit afschuwelijke leven beschermd. Ik begreep
daardoor dat 'de mensch iets moest bezitten, waaraan hij zich kan
vastklampen. Mijn gedachtenleven was een aaneenschakeling van
gebeurtenissen geweest, zooals dat van Marianne op aarde en
toch, alléén de gedachte aan haar had mij de kracht daarvoor
gegeven, of ook ik zou telkens en telkens weer zijn gestruikeld.
Maar ik was er doorheen gekomen. Ook hij was bezig, maar zou
hij zichzelf overwinnen? Ik zou hem blijven helpen, dien arme.
Het was een gevecht op leven en dood, een gevecht van het
kwaad tegen het goede en tegen zijn eigen wil. Dat wezen, de
vrouw, die bij hem was teruggekeerd, was het grootste gevaar
voor zijn zelfbehoud. Wanneer hij daarmede in verbinding zou
komen, dan was hij niet meer te redden. De krachten om zich
daartegen te keeren bezat hij niet. Daarom bleef ik bidden_1, want
ik voelde dat mij alleen een hoogere macht kon helpen. Wanneer
andere en hoogere wezens mij voelden, zouden zij mij van verre
steunen en ik wist dat een oprecht opgezonden gebed zou helpen,
omdat men die gevoelens kon opvangen. Steeds bad ik door
en nam mij heilig voor niet op te houden met bidden.
Ik bad voor een mensch, want deze mensch was in gevaar. Zelf
had ik dat ook zoo verschrikkelijk gevonden. Dagen en na\hten
gingen voorbij en ik voelde, dat de demonen niets zouden kunnen
doen wanneer ik voortging hem op deze wijze te besc~ermen.
Ik was in hem gekomen en bleef in hem. Zoo innig was ik met
hëm verbonden, dat hij op den dag bezigheid zocht om den tijd
280
,

On Mon, Jun 30, 2025 at 1:02 AM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:

verteerde van hartstocht en door zijn hartstocht zou hij een einde
aan zijn leven maken. Hij was nog inniger in verbinding dan ik.
Duidelijk manifesteerde zich dit wezen voor hem. Ik peilde hem
en voelde hoe lang hij nog te leven zou hebben. Het waren nog
slechts enkele weken, dan zou hij sterven. Hoe zou ik hem van
deze verbinding kunnen bevrijden en voor eigen overgang kunnen
beschermen? Hij sprak tot de astrale wezens die hij duidelijk
zag.
"0, help mij," zeide hij, "heb medelijden. Wiet zijt ge?"
Ik volgde dit afgrijselijke tooneel en hoorde nu den geest zeggen,
wat mij zoo duivels in de ooren klonk: "Maak een einde
aan dat leven en kom hier."
"Waar?" vroeg hij.

"Hier in onze wereld."
Dit moest ik zien te voorkomen, ik wist maar al te goed wat hem stond te wachten. Het zou al mijn krachten kosten, maar ik voelde dat deze man te helpen was. Zijn hartstocht zou ik trachten te onderdrukken. Lang dacht ik na, hoe op hem te moeten inwerken. "Kom in onze wereld," hoe duivelsch, hoe gemeen waren deze wezens. Ik maakte mij nu met hem één en bestraalde hem, zoodat hij voor een kort oogenblik in slaap viel. Het monster aan deze zijde voelde, dat zij haar macht op hem, al was dit tijdelijk, had verloren.
"Hij slaapt," hoorde ik haar zeggen, "hoe komt dat zoo ineens? Toch zullen wij hem niet met rust laten."
Ik verbond mij met haar en ik voelde wie zij was en hoe zij met hem te maken had. Wat zij verlangde kon zij aan deze zijde en op aarde vinden, doch deze oude man had met haar leven uit te staan. De verbinding, die ik zag en voelde, was op aarde tot stand gekomen. Zij haatte. Zij was dieper gedaald dan hij en daarom was hij voor mij te bereiken.

On Mon, Jun 30, 2025 at 12:55 AM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:

Dit oplossen was zeer wonderlijk. Ik herhaalde dit eenige malen en begreep het nu volkomen. Daarna verscherpte ik mijn concentratie en zoo zweefde ik in liet machtige universum, de aarde tegemoet. Ik was mij bewust dat millioenen wezens, sterren en planeten, zonnen en lichamen om mij heen waren en toch was ik alleen, geheel alleen en verlaten, op weg om anderen te helpen.
Voortdurend hield ik mijn concentratie op mijn kerker gericht. Door er steeds aan te denken moest ik er komen. Dit voortzweven en mij met andere toestanden te verbinden, had ik mij reeds eigen gemaakt. Wanneer het mijn eigen leven betrof kon ik alles waarnemen, maar alles wat boven mijn eigen wereld leefde, bleef voor mij onzichtbaar. Ik zeide reeds, dat in mijn hel meer licht was en dat kwam, omdat het in mijzelf veranderde. Eens zouden ook de hoogere sferen voor mij zichtbaar worden.
Spoedig was ik op aarde. Op de plaats waar ik was opgesloten geweest trad ik binnen. Mijn cel was echter leeg. Ik bezocht toen de andere cellen, want ik wilde weten of men mij hier soms noodig had. Degenen, die ik bij mijn vorig bezoek had ontmoet, waren allen reeds aan deze zijde. Eeuwen waren er voorbij gegaan en nog deed dit gebouw als gevangenis dienst. In een cel trad ik binnen. Voor mij ·zag ik een ouden man, hij kon den leeftijd van zestig jaren hebben bereikt. Ook hij was als een skelet. Weer voelde ik dien zachten wenk van de hoogere geesten, waardoor ik thans wist dat men mij nog steeds in alles volgde. Het was, alsof men mij had geroepen en mijn vreugde was groot toen ik dit voelde. Hoe geweldig waren de krachten van den geest, hier was geen afstand. Toch begreep ik de werking niet van deze krachten, hoewel het wonderlijk was dit te mogen beleven.
In een hoek van zijn cel zat hij om zich heen te turen. Ik voelde dat hij met deze wereld in verbinding stond.· Nadat ik mij had ingesteld, nam ik onmiddell!jk waar.
Mijn God, dacht ik, wat nu weer? Verschillende demonen zag ik en één daarvan, een vrouwelijk wezen, was met hem in verbinding. Een afschuwelijk monster was zij. Dicht naast hem zette ik · mij neder en volgde hem in alles. Ook bij mij was een demon. een vroegere vijand, hier echter een vrouwelijk wezen. De man
276
••

On Mon, Jun 30, 2025 at 12:42 AM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:

Hoe droevig het ook was, hij had het zelf gewild en dat was het ·
verschrikkelijkste.
Wanneer de menschen op aarde dat eens wisten en ik hun eens
mocht vertellen, hoevelen hen zouden opwachten, waaraan zij
iets hadden goed te maken! Ik voelde wel dat ik hier nooit uitgeleerd
kwam en dat ik duizend jaren achtereen verder kon gaan,
steeds maar verder. Want er was geen einde, ik leefde immers in
de eeuwigheid. De menschen op aarde hadden van de eeuwigheid
geen begrip. Zij zouden dat woord "eeuwig" niet kunnen
omvatten. Wanneer zij
hier binnentreden roept een onzichtbare
macht hun een halt toe en staan zij voor hun 'eigen persoonlijkheid.
De één ontvangt geluk, een ander vreeselijke ellende. Dit
alles moet men eerst beleven, voordat men de diepte van dit
leven kan voelen.
Jaren achtereen vertoefde ik in al die hellen. Wanneer men mijn
hulp noodig had, dan gaf ik mij geheel. Na' al die jaren meende
ik meer licht te zien, het begon in mijn hel te schemeren. Ik wilde
het eerst niet gelooven, toch moest ik het aanvaarden. Veel
had ik voor mijn mede-menschen nog niet gedaan, maar ik was
bereid mijn geheele innerlijk te geven.
Nu voelde ik dat ik hier niet wilde blijven. Deze hel kende ik en
de daar onder liggende hellen eveneens. Er waren er zeven. In
al die hellen had ik geleerd dat het niet zoo eenvoudig was om
menschen te helpen, doch ik wilde trachten die moeilijkheden te
overwinnen. Ik ging daardoor geheel in dit leven over en dit beteekende
geestelijke wijsheid.
Nu zou ik naar mijn kerker terugkeeren. Het was of ik daarheen
gestuurd werd. Was dat inwerking? Zou men van verre dus mijn
wegen volgen? Het moest wel zoo zijn, daar ik het voelde.
Toen ik mij op aarde instelde, loste deze wereld voor mij op.
275

On Mon, Jun 30, 2025 at 12:25 AM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:

Steeds dieper daalde ik af en toen ik mij duidelijk concentreerde
eq. wilde weten waar ik was, bevond ik mij dicht bij de aarde.
Mensch o mensch, dacht ik, wie zijt gij? Waar om al die ellende?
Ik voelde nu dat al die hellen ineenliepen. Dieper of hooger,
toch waren zij één. Zoo zouden dus de hemelen ook moeten zijn.
Ik keerde terug naar de hel waar ik die demonen h~d achterg~~
laten. Nog waren zij bij hem en waakten, want zijn slaap was
diep. Toch zou hij eens wakker worden. Hoe dit alles werkte begreep
ik niet, maar ik beefde van al deze verschr~kkingen.
274
Hoe hard en gemeen waren die wezens, zij bleven maar wachten.
Zij konden hem datgene, wat hij hun had aangedaan, niet vergeven.
Hij had hun en wellicht velen, het leven benomen en dat
moest hij goed maken. Ik voelde de diepte van dit probleem. De
mensch stond aan deze zijde voor zijn eigen mislukt leven, voor
al zijn zonden en fouten. Hier kon men zich niet verbergen.

On Mon, Jun 30, 2025 at 12:22 AM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:
Maar dit konden alleen de meesters, de kos·
misch ontwaakten, zooals Emschor zeide. Toen ik mij op die
menschen instelde, voelde ik, dat zij hun kringloop der aarde

reeds hadden volbracht en van hieruit verder zouden gaan om
het hoogere te zoeken. Hoe ik dit zoo ineens begreep, wist ik
niet, doch ik werd zeker weer geholpen. Hun slaap was anders
dan die ik had gevoeld toen ik op den rand van mijn eigen graf
er mede verbonden was. Maar niet alleen hun slaap, doch ook
deze wereld, hel of sfeer, of hoe men het ook noemde waarin zij
leefden, was anders. In hun wereld was beweging, al voelden zij
er zelf niets van, maar in die andere wereld was er niets, die was
leeg. Nu voelde ik nog meer, namelijk, wie tot de aarde terugkeerde,
daalde onmiddellijk in de wereld van het onbewuste af,
maar alleen dàn, wanneer het bij hun kringloop der aarde he~
hoorde. Anderen dus, die op aarde waren gestorven en hier wa~
ren binnengetreden, konden voor de één of andere taak terug~
keeren, maar daalden bewust in die verbindingswereld af. Dit
waren dus twee mogelijkheden om terug te keeren, doch die eene
mogelijkheid ;."as een geestelijke wet. Ik voelde wel, dat deze
gedachten niet van mijzelf waren en ik dankte die onzichtbare
hulp voor deze gevoelens.

On Mon, Jun 30, 2025 at 12:18 AM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:

nu aan denken. Hoe hooger men was gekomen, des te dieper zag
men in het leven en de levens die reeds waren beleefd. Grootsch
is dit leven, zeide ik tot mijzelf.
Waarheen zou ik thans gaan? Eerst bezocht ik hem dien ik had
beschermd. Hij was weer gaan rusten en ik voelde nu dat hem
geen gevaar dreigde. Nog was het zijn tijd niet om heen te gaan.
Hoeveel wezens waren met dit gebeuren verbonden? Het zou.
den er duizenden kunnen zijn en toch ging het alleen om hem.
Maar ik had er veel door geleerd, ik wist nu, dat ik nog lang niet
alles van mijn eigen hel wist. Door één toestand werd ik met het
geheele universum verbonden. Door één mensch leerde ik, wat
men op aarde niet zou kunnen. Dit alles was geestelijke wijsheid,
het behoorde tot dit leven. Maar het was machtig en diep, heel
-diep.
Ik wilde nu verder gaan en zou nieuw werk zoeken. Waar heen?
Zou ik naar mijn cel terugkeeren? Wellicht zou ik daar werk
·vinden, want er waren daar veel ongelukkigen. Werd ik ook daar
naar toe gestuurd? Dit trok mij aan, want er waren demonen om
.die ongelukkigen te vernietigen. Wat ik ontmoette was steeds
geweld. Hier leefde het kwaad bijeen. Toch ging ik niet naar
mijn cel, maar wilde eerst die andere wereld weer opzoeken,
omdat ik daar alles van wilde weten. Ik keerde dus terug naar
dat andere wezen .
.Spoedig was ik daar en zag dat hij nog steeds werd bewaakt. Arm
mensch, wat gij ook misdeedt, dit is verschrikkelijk. Hij zou moeten
goed maken, wat hij eens had misdaan. Hoeveel menschen
bad hij naar hier gezonden? Bezat hij die macht op aarde? Het
bleek wel zoo te zijn naar alles wat ik waarnam.
Weer dwaalde ik door de straten van die donkere stad en keek
.mijn oogen uit. Wanneer ik.het zelf niet had waargenomen, zou
ik het niet hebben kunnen aanvaarden. Hier leefden de menschen
der aarde, maar ik voelde al spoedig dat alleen het kwaad hier
vereènigd was. Ook zag ik schimmen, doch die behoorden tot de
hooger afgestemde menschen, die de ongelukkigen gingen helpen.
Zij droegen vaders en moeders op hun schouders en voerden
hen uit deze verschrikking weg. Waarheen gingen zij? Zij losten
272
als het ware voor mij op, wat voor mij zeer wonderlijk was. Toch

stond ik machteloos toe te zien en kon niet mede gaan, hoe gaarne ik ook wilde. Een onzichtbare macht riep mij een halt toe. Wanneer ik het toch wilde probeeren, dan was het alsof ik stikte en het mijn adem afsneed. Daarom gaf ik het maar op, want ik begreep de beteekenis daarvan. Ik was nog niet zoover, die krachten waren niet in mij. De geestelijke wet was onverbiddelijk. Was dit God? Neen, God was dit niet, ik was het, die mijzelf had opgesloten en zoodoende mijn hel niet kon verlaten. Wanneer ik mij die krachten had eigen gemaakt, eerst dàn kon ik verder en hooger gaan. Ik verwonderde mij echter over alles wat ik waarnam. Het was hier als op aarde en toch lag dit gebied ver van de aarde verwijderd. Daarom noemde men het hier de geestelijke wereld. Ik leefde in een stad, maar die stad was grillig. Het was een ware hel, maar deze hel was anders dan de astrale gebieden. Hier was ik in de waarachtige hel van het leven na den dood. Iedere hel had een eigen beteekenis en in al die hellen daalde ik . af. Daarin leefden menschen die zich als dieren voortbewogen en geen mensch meer waren, zoodat ik huiverde. Wezens zag ik, die met wonden waren bedekt en wanneer ik al die toestanden niet begreep, peilde ik hen en voelde op deze wijze de beteekenis daarvan. Zoo wandelde ik in de sfeer der zelfmoordenaars, die op aarde het verrottingsproces hadden beleefd. Van de aarde waren zij naar hier gekomen. Zoo volgde iederee~ zijn eigen weg, of sloot zich bij anderen aan. Ik had met al diè menschen te doen en toch kon ik niet hel pen. Hier voelde ik het diepste leed dat een mensch kon ontvangen.

Geheel alleen strompelde ik voort en zoo leerdeikal die hellen kennen. Steeds dwaalde ik verder, dieper en dieper daalde ik af en bezocht de eene hel na de andere. Ik kwam in een hel waar de menschen noch dieren noch menschen waren. Zij lagen daar te slapen en ik voelde dat zij misschien at honderden jaren achtereen hadden geslapen. Toch zouden zij eens wakker worden en dan begon hun leven aan deze zijde. Al die ellende had ik beleefd, hoe had ik het kunnen verwerken! Nu was ik reeds zoover om voor anderen iets te willen doen. Of al deze wezens op aarde

273

zouden terugkeeren wist ik niet. Het zou voor hen een genade zijn, want op aarde hadden zij alles. Wanneer zij uit hun hel in de wereld van het onbewuste zouden afdalen, om op aarde terug te keeren, wisten zij daarvan natuurlijk niets af. Wat zij beleefd hadden lag diep, heel diep in hun ziel en toch, wie de krachten bezat om in de diepte van het zieleven af te dalen, zag en voelde al deze waarheden.

On Sun, Jun 29, 2025 at 11:46 PM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:

Lantos, dacht ik, deze jonge man droeg mijn naam? Plotseling dacht ik dit probleem te voelen. Een wezen van onze familie was op aarde. Nu keek ik in het vertrek rond en herkende vele dingen die ook wij hadden gehad. Als ik goed voelde had men van ons bezit toch nog goederen kunnen redden. Dan waren zij degenen, die ons bezit hadden geërfd of op de één of andere wijze hadden verkregen. Links en rechts zag ik voorwerpen uit mijn tijd. Wonderlijk was het. Had meester Emschor mij ook thans weer verbonden? Was de inwerking die ik had gevoeld de zijne? Het kon niet anders. Ik zette mij neder en dacht aan mijn vroeger leven. Plotseling hoorde ik een zachte stem zeggen: "Ik dank u, Lantos Dumonché, voor uwe hulp."
Ik schrikte, want mij naam werd uitgesproken. "Kent u mij?"

vroeg ik.
"Ja," zeide de stem, "ik ken u. Aan dit alles komt een goed einde, maar mijn kind zal heengaan. Hij draagt uw naam en t<?ch be-
270
hoort hij thans tot een ander geslacht. In één van uw levens was hij uw kind. U ziet, uw wegen worden gevolgd. Hij, die u van het verleden heeft overtuigd, stuurde mij tot u. Aanvaardt dit alles, het is de waarheid."
"Bent u zijn moeder?"
"Ja, het is mijn kind."
"Hoe machtig zijn de kracheen van de meesters om dit allemaal te kunnen weten."
"Hun krachten zijn onbeperkt. Als het Gods wil is zal ons alles: geopenbaard worden."
"Wat moet ik thans doen? vroeg ik.
"Ga heen en vervolg uw weg."
"Kan ik hier nog iets doen?"
"Neen, hier heeft men uw hulp niet meer noodig."
"Wilde meester Emschor dat ik dit beleefde?"
"Ja en u ziet, het is reeds geschied."
"Heeft men mij hierheen gestuurd?"
"Ja, dat kunnen zij die deze krachten bezitten en u kent diekrachten. Dank God voor dit alles."
Ik had dus goed gevoeld en Emschor had het mij duidelijk ge-· maakt op de plaats mijner geboorte.
"Waar is zij," vroeg ik, "die men doodde?"
"In een andere wereld. Gij kunt haar" later bezoeken, doch wacht· lang, want ook zij slaapt en zal lang moeten slapen."
"Ik dank u," zeide ik tot het wezen, "maar waarom beleef ik dit alles?"
"Om u van uw verleden te overtuigen en omdat het noodig is."·
"Heeft u in de sferen van licht met alles en iedereen verbinding?"
"Wij zijn met millioenen wezens verbonden en ook gij behoort daartoe."
"Goede geest, ik dank u uit het diepst van mijn ziel, nu weet ik. voldoende, ik dank u." De geest ging heen.
Merkwaardig dacht ik, mijn eigen kind had i.k beschermd, hoe· diep was alles. Hoe geweldig zijn de krachten van hen, die dit alles weten. Telkens werd het verleden, ik had blijkbaar nog niet genoeg beleefd. Hier had ik niet aan gedacht, maar wie zou daar
27I:

On Sun, Jun 29, 2025 at 11:17 PM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:

maken. Nu wenschik te slapen, ik ben niet goed en voel mij ziek. Zoekt, maar niet hier."
De vader hernam het gesprek en trachtte hen van de onschuld van zijn kind te overtuigen.
,,Waar zijt gij geweest dien en dien tijd?" vroeg één van die heeren nog aan hem. "Men heeft u ver van uw woning gevonden."
,,Dat is zoo, maar ik heb daar echter niets mede te maken."
,,Goed," zeiden zij en gingen heen.
Het eerste verhoor was voorbij. Ik voelde mij tot hem aangetrokken, maar wist niet waarom. Had ik soms met hem te maken?
Spoedig lag hij in een diepen slaap, maar ik bleef over hem waken. Merkwaardige gevoelens kwamen er in mij op. Ik voelde mij zooals vroeger, toen mijn ouders nog leefden en toch was ik thans in een vreemd land. Kende ik deze wezens? Ik peilde hem en ook zijn vader. Op dit oogenblik voelde ik weer de mij zoo

bekende inwerking. Werd ik met iets verbonden? Uit het verleden
doemde er iets voor mijn geest op. Hadden deze wezens
met mij uit ver vervlogen tijden te maken? Opnieuw peilde ik
hen, om hun geheele wezen, hun diepste innerlijk te kunnen aanvoelen.
Dit gelukte mij echter niet en zoo bleef hun leven in een dicht
waas gehuld. Ik twijfelde er echter niet aan, of dit had een beteekenis,
want in dit leven had àlles beteekenis. Iedere gedachte
die men voelde en die bewust of onbewust werd uitgesproken,
had voor dengene die ze opving beteekenis. Maar alleen tot hèm
voelde ik mij aangetrokken, niet tot zijn vader. Onze gevoelens,
of wat het ook was, stemden overeen. In zijn toestand lag iets
van mijzelf en die gevoelens keerden tot mijzelf terug. Dit was
het wat mij bezig hield, wat ik vreemd vond, maar toch duidelijk
voelde. Zijn vader was in gevoel ver van mij verwijderd en hem
voelde ik meer als de verbinding met dezen mensch. Deze gevoelens
kwamen tot mij tijdens zijn slaap. Na een langen slaap werd
hij opnieuw wakker. Hij sprong uit zijn bed en zocht zijn vader
op. Ik volgde hem, want ik wilde weten wat hij met hem zou bespreken.
Nu hield ik mijn concentratie van hem terug, anders
269
zou hij mijn gevoelens vertolken en kwam ik niets te weten. Ik
wilde achter de geheele waarheid zien te komen.
Er volgde nu een gesprek tusschen vader en zoon.
"Ik heb geen schuld," sprak hij. "Neen, dat alles gaat mij niet
aan."
"Zijt ge daar geweest?" vroeg zijn vader.
"Ja, voor mijn oogen heeft hij zich doorstoken en ook haar, die
ik eerst zoo kort kende."
"Spreekt gij de waarheid, Lantos?"
Ik schrok. Hoorde ik goed? Lantos? Droeg hij mijn naam? Was
hij een familielid van mij? Had ik dus goed gevoeld? Mijn God,
dacht ik, -wat nu weer.
Daarop zeide hij: "Ik spreek de waarheid vader. Wanneer ik
schuld had legde ik mijn hoofd op het schavot en ik zou dat onmiddellijk
doen, maar dit gaat mij niet aan, geloof mij."
"Ik geloof u," zeide zijn vader. "Ik begrijp alles en zal u helpen,
laat dit aan mij over. Zij moeten het aanvaarden of uw leven
staat op het spel. Gij hebt echter den goeden weg ingeslagen. Ga
er op door, of uw hoofd valt."
Zijn vader ging heen en ik wist wat hij ging doen.

On Sun, Jun 29, 2025 at 11:06 PM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:

Veel had ik niet voor hem kunnen doen dan alleen hèm helpen
denken en zoo was hij achter haar ware persoonlijkheid gekomen.
De aarde werd nu voor mij zichtbaar. Het was, alsof ik
thans duidelijker kon waarnemen. Kwam dat omdat ik bezig was
voor anderen iets te doen? In ieder geval stemde het mij prettig,
want ik was mij bewust van mijn goede voornemens. Nu trad ik
een gebouw op aarde binnen. Ik wandelde door de kamers en
hield mijn gedachten op hem gericht dien ik had verlaten. In één
van de kamers lag hij, die dit drama had beleefd, te slapen. Om
hem heen wareneenige aardsche menschen. Ik zag dat hij wakker
werd en men hem vragen wilde stellen. In een flits begreep
ik wat mij te doen stond. Ik verbond mij met hem en ik gaf op
iedere vraag antwoord. Ik zeide, dat ik met dit alles niets te
maken had. Hij zelf wist niet welken weg te moeten volgen, wat
ik duidelijk voelde, maar hij moest dezen weg volgen, anders was
ook hij verloren.

Ik bleef dus in hem en dwong hem op deze wijze verder te spreken.
Geheel had ik hem in mijn macht en hij luisterde naar mij.
Daarna trad er een oude man binnen en ik voelde dat dit zijn
vader was. Hij luisterde toe en begreep den toestand waarin zijn
kind verkeerde. Men vroeg of hij beide personen kende.
"Neen," zeide hij.
"Men heeft u gevolgd/' hoorde ik zeggen.
"Dan hebben die menschen niet goed gezien," liet hij er op volgen.
Plotseling dacht ik' dat a,lles verloren was, want hij begon
te snikken. Dit was verkeerd, want men zou hem kunnen verdenken.
Men dacht dat hij thans zich geheel zou overgeven. Ik
versterkte mijn concentratie en dwong hem kalm te blijven.
Tevens voelde ik nu, dat ik werd geholpen. Door de kracht die
ik in hem legde, werd hij weer zichzelf en hij zeide: "Ik voel mij
zeer ontdaan, hoe komt u er bij mij die vragen te stellen?"
Nu nam zijn vader het woord en pleitte voor zijn kind. Ik begreep
dat dit de eenige mogelijkheid wàs hem van het schavot ·te
redden.
"Ik voel mij niet wel," zeide hij, "met dat andere heb ik niets te
268

On Sun, Jun 29, 2025 at 10:34 PM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:
.,,Gij hadt-uw leven kunnen geven voor hem, dien men van de
aarde hier bracht."
"Kan ik mijn eigen leven geven?"
.,,Ja, dit is mogelijk, zie daar."
Ik keek naar de plaats waar hij naar wees en op hetzelfde oogenblik
viel men mij aan en voor ik er op bedacht was, sleurde men
mij door de duistrnis. Reeds eerder was ik aangevallen, zoodat
ik wist, hoe ik mij uit die klauwen moest bevrijden. Toen hoorde
ik een satanisch gelach. Die schoften! Wat voor huichelaars leven
hier tezamen? Ik voelde dat ik mij bevrijd had, maar hier loerde
het kwaad op den mensch zooals op aarde. Daar had ik niet op
gerekend. Onverwachts hadden zij mij aangevallen, die duivels!
Welke menschen leefden hier? Ik was in een andere wereld, maar
welke? Daar voor mij lag die hel. Toch wilde ik weten wat met
hem was geschied en keerde terug. Fel concentreerde ik mij op
het wezen dat men daar had nedergelegd. Wel kon ik weer worden
aangevallen, maar toch daalde ik af. Die demon gaf zich
voor een broeder uit, hoe gevaarlijk was het hier.
Het werd nu duister om mij heen en ik voelde dat ik op den goeden
weg was. Ik naderde heel voorzichtig. Daar lag het wezen.
Links en rechts van mij zag ik andere wezens en deze menschen
waren als de demonen die hem hadden gevolgd. Ik hoorde ook
hen spreken. Zij hadden het over mij. Hoorde ik wel goed? Ja,
zij vertelden elkander hoe zij mij hadden aangevallen. Ik begreep
nu dat ik in een andere hel was. Ver van de aarde was ik verwijderd.
Dit hier was de geestelijke afstemming. Lag dit gebied
buiten de sfeer der aarde? Waar was dan de aarde? Ik zou er op
letten. Voelde ik de beteekenis? Was op aarde de astrale wereld?
Was dit de_ waarheid? Ik was een voor niij onbekende sfeer binnengetreden.
Verder hoorde ik hem nog zeggen, dat die anderen
naar de aarde waren teruggekeerd, maar dat zij hier zouden
terugkomen. Eén van hen hield hier de wacht. Zij wachtten totdat
hij opnieuw wakker zou worden, dan zou er weer gevochten
worden. Op aarde sloeg men een mensch dood, doch hier bewusteloos.
Men "moest" wakker worden. Ik dacht ook dit probleem
te voelen en vond het verschrikkelijk.

Niets dan wreedbeid, hartstocht en geweld wat ik waarnam. Allen waren demonen,
demonen die zich voor hoogere wezens uitgaven, om dan
hen, die zich van niets bewust waren, aan te vallen. Nog voelde
ik hoe zij mij hadden geslagen. Hoe afschuwelijk was alles wat
ik tot nu toe had beleefd. In de astrale wereld had men mij aangevallen,
maar hier vond ik hen nog gemeener.
Velen gingen nu heen, maar twee bleven er achter. Behoorden
zij allen bij hem, hadden deze menschen met hem te maken? Het
kwaad dat hij op aarde had misdreven, wachtte hem op. Wellicht
zouden er honderden met hem te maken hebben. Na een
korte poos kwamen er weer anderen. Ook de eerste demonen, die
hem naar hier gezonden hadden, keerden terug, waaronder de
vrouw, die de leidster van hen allen was. Een afschuwelijk komplot
zag ik daar voor mij. Wat een verschrikkelijke bende van
roovers en moordenaars was daar bijeen. Allen behoorden bij
elkander. Ongeloofelijk was het. Hier leerde ik de verbinding
der duivels kennen, honderden waren met elkander verbonden.
Nu hadden zij het over mij, dat ik hen was gevolgd en dat zij mij
hadden vernietigd. Dat zouden jullie wel hebben gewild, dacht
ik, doch tegen deze overmacht was ik niet opgewassen. Wat
moest ik dan hier nog doen? Ik wilde terug naar de aartde, naar
hem, dien ik alleen had achtergelaten. Ik zou dus de stem van
mijn hart volgen en die stem en verlangens hield ik op aarde gevestigd.
Een mensch had ik van de aarde het geestenrijk zien binnentreden.
Het was een afschuwelijke overgang, want men
wachtte hem hier op en bleef hem bewaken. Wanneer hij wakker
werd, zou men hem opnieuw aanvallen. Hoe rilde en beefde ik
van die duivelsche krachten. Nu concentreerde ik mij op.de aarde
en wilde sneller gaan, want ik voelde angst in mij komen. Deze
hel loste voor mij op en door voortdurend aan de aarde te. denken
zweefde ik de aarde tegemoet. Ik had dus toch goed gevoeld.
, Daarginds was het geestenrijk en ik ging nu naar de aarde. Op
aarde waren de astrale gebieden, zoo moest het zijn, een andere
beteekenis kon ik er niet voor vinden. Maar dan had die demon
de waarheid gesproken! Daar zag ik reeds de aarde. Thans hield
ik mijn gedachten op hem gericht dien ik had willen beschermen.
267

On Sun, Jun 29, 2025 at 10:16 PM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:
Hebt u dit tooneel
geheel overzien? Weet u wat geschiedt?"
"Neen," antwoordde ik, "dat weet ik nog niet, ik ben bezig dit te
volgen."
"Weet dan, dat u dit niet kunt tegengaan. Ik zag dit gevaar
reeds lang en volg daarom mijn kind. Maar gij moet hem beletten
haar te naderen. Door concentratie is dit mogelijk, dan zal hij
zich moeten terugtrekken. Ik help u, doch niet hier. God zal ik
om kracht vragen, want het is noodig dat hij leeft."
"Maar," zeide ik toen ik mijn eigen leven plotseling voor mij
zag, "is dit mogelijk? Kan men hem beschermen wanneer hij
moet overgaan, dit moet beleven?"
"Neen," zeide het wezen tot mij, "dat niet, maar wanneer gij
hem niet wakker maakt, gaat hij toch ten onder. Hij zal treuren
om haar en zijn leven is dan vernietigd. Voelt u, wat ik bedoel!"
"Ja," zeide· ik, "ik begrijp u volkomen, ik ben reeds bezig."
"Dat weet ik, maar gij moet bij hem blijven. Hij is de eenige dien
gij kunt helpen."
"En die anderen?"

"Beiden gaan over."
"Heeft u dit reeds overzien?"
~ "Ik heb dit ontvangen," zeide het schoone wezen tot mij.
Mijn God, dacht ik, wat heb ik nog te leeren. "Ik zal bij hem blijven, maar kunt u mij nog raad geven?"
"U volgt hem en u moet hem blijven volgen, meer behoeft u niet
: te doen. Maar wanneer het mogelijk is, moet u uwe gevoelens op hem overbrengen, waarnaar hij ~al handelen."
Daarna trok de geest zich voor mij terug en ik was weer alleen met hen beiden. Een vreeselijk drama zou geschieden. In de sfe-
258
ren wist men daar reeds van~ Voor mij was het weer een diep probleem en tevens een wonder van menschelijke kracht. Alles wist men van den aardsehen mensch af, wanneer beiden waren verbonden. Van af deze zijde stelde men zich op den aardsehen mensch in en wat voor de aarde wonderen waren, die men eerst aan deze zijde zou leeren kennen, was niets anders dan de liefde tusschen moeder en kind. Ik zou trachten hem zijn laatste gevoelens voor haar te ontnemen. Ik leerde wetten kennen die nieuw voor mij waren. De één leefde door den ander en een ander werd weer door den onzichtbaren mensch vernietigd. Hij, wien ik dacht te beschermen, was niet meer te redden, maar degene waaraan ik niet had gedacht en dien ik niet eens kende, dien zou ik juist moeten helpen. Ik wachtte nu af wat zou geschieden. Hier was het nu rustig.
De jonge man sprak met haar, maar zij ontweek zijn ·vragen en zag den ernst van haar toestand niet in. Zij had hem door haar schoonheid beïnvloed, haar schoonheid trok hem aan. Dit alles was echt menschelijk Dergelijke toestanden waren aan de orde van den dag. Maar dat het op deze wijze geschiedde, zag ik eerst in dit leven en ik beleefde het omdat ik er in overging. Hier leerde ik wat ik op mijn lange reis niet had geleerd. Maar ik zou de verschijning niet teleurstellen. Nog was hij verblind, doch ik moest trachten zijn gevoelens te dooden. Maar ik voelde, dat dit niet zoo eenvoudig was. ·

Deze vrouw stond met hèm, die door de demonen werd beïnvloed, in verbinding. Zij had deze verbinding verbroken en hij kwam daar op terug en aanvaardde het niet.

Thans overzag ik
alles. Heel eenvoudig was het. Hij had die andere vrouw, die demon, bedrogen en zij had aan deze zijde hulp ontvangen van dat afschuwelijke monster, zoodat hij door hen werd aangespoord. Vijf menschen waren hiermede verbonden en ik zou trachten dien jongen mfin te redden. Een niet gemakkelijke taak,
\
doch ik zou mijn best doen. Een. moeder waakte over haar kind;
. schoon waren haar gevoelens en het deed mij goed dit te hebben beleefd. Daarin zag ik reine liefde, een liefde die hooger en sterker was dan de mijne. Nu ho.orde ik hen opnieuw spreken, ik
259
•
had hen onder mijn denken door toch in alles kunnen volgen.

Hij drong er op aan, alles van haar leven met hem te vertellen. Doch zij wist op voortreffelijke wijze zijn vraag te omzeilen en het gesprek een andere wending te geven. Toch keerde hij er telkens op terug. Ik legde mijn gevoel in hem en spoorde hem aan door te gaan. Kort en streng waren zijn vragen, bits en huichelachtig haar antwoorden.
"Wanneer gij mij de waarheid niet zegt, ga ik heen," zeid~ hij.
"Ik heb niets te zeggen," snauwde zij hem toe. "Wat wilt ge? Ga, wanneer u dit niet bevalt, ga gerust, ik zal mij weten te verdedigen."
Hij stond daar als een doode zoo wit en was van haar geschrokken. Nu ging hij haar geheel doorzien, want ik bleef met hem in verbinding. Zij trad op hem toe. .
"Kom," 2;eide zij, "laat dit alles." Zij vlijde zich tegen hem aan en mijn macht op hem ging op haar over. Niet zoo eenvoudig was het, om een mensch geheel in zijn macht te hebben en van af deze zijde te beschermen. Door zijn liefde voor haar stootte hij mij van zich af en doordat zij zich tegen hem aanvlijde, was mijn macht over hem reeds gebroken. Zijn eigen verlangens speelden mij parten. Daarop had ik weer niet gerekend. Alles geschiedde hier onverwacht~. Dien menschelijken wil zou ik moeten overheerschen, anders bereikte ik niets. Toch kon ik hem op dit oogenblik niet bereiken. Nu dacht ik aan die anderen. Ik wilde weten wat daar geschiedde en verwijderde mij, maar zou aanstonds terugkeeren. Spoedig was ik daar en vond hem, zooals ik hem had verlaten. De tijd verstreek. In en om hem zag ik nog steeds de beide demonen. Thans was hij een instrument in huh handen. Hoe zou zich dit drama oplossen? Ik peilde hem opnieu~ en stelde vast dat hij reeds een besluit had genomen en_ dat hij geheel met lichaam en ziel a~n hen verbonden was. Zijn haat had het hoogste punt bereikt. Zijn ziel was besmet door het gif van deze zijde. Het was onmenschelijk wat ik waarnam. Hij had den leeftijd van veertig jaar bereikt en dat was te jong om te sterven. Toch was hij verloren, want hij wilde niet anders. Woes~
260
stampte hij op den grond en dronk zijn beker leeg, waardoor zijn brein bedwelmde en zijn haat versterkte.
Onverwachts scheen hij tot een besluit te komen. Ik voelde wat hij wilde gaan doen en zag nog dat hij een dolk bij zich stak. Daarna maakte hij zich gereed om te vertrekken. De demonen volgde hem, scherp was en bleef hun concentratie op hem gericht. In een flits verplaatste ik mij, terug naar hem, dien ik zou helpen. Ik concentreerde mij op die omgeving en zweefde daarheen. Om het huis lag een prachtige tuin eneenige hoornen sloten het uitzicht af. Duidelijk zag ik dit aardsche tafereel. Snel trad ik binnen, want er moest gehandeld worden. Ik dwong hen beiden om heen te gaan, maar dit bleek mij niet mogelijk. Hij was weer geheel in haar overgegaan en in haar strikken verward geraakt. Zijn jeugdig bloed verloochende zich niet. Ik wrong mij in hem en verscherpte zijn concentratie. Een hollend paard had ik in zijn ren tot stilstand kunnen brengen. Een geweldige angst overviel hem.
"Wat scheelt u?" vroeg zij belangstellend.
"Ik voel mij niet goed," zeide hij.
Dan ging ik op haar over en ook in haar legde ik mijn angst, wat ik van het noodlot af wist. Beiden voelden mij.
"Er zal iets gesschieden," zeide zij, "ik word angstig." Ook hij was angstig doch wilde het voor haar niet . weten. "Hij zal komen," zeide zij, "wat moet ik doen?"
"Ga heen," zeide zij weer, "hij zal u dooden."

"Neen," antwoordde hij, "ik blijf."
"Ga," zeide zij nogmaals, "het kost u uw leven."
"Ik blijf," zeide hij vastbesloten. Hij zette zich neder en keek naar haar. Zij rende als e.en wild dier heen en weer. 1>lotseling stiet zij een afschuwelijk gekrijsch uit, dat tot in mijn leven doordrong. Zij zag naar den ingang en voor haar stond haar vorige minnaar. Hij overzag den toestand en glimlachte. Toen trad hij nader en. twee paar oogen ontmoetten elkaar. Hij zag van haar naar hen~, die vóór haar plaats genomen had.
"Wie zijt gij?" vroeg hij aan mijn beschermeling. Deze zeide niets maar bleef hem aankijken.
"Wie zijt gij?" vroeg hij nogmaals, "en wat doet gij hier in mijn huis?"
Hij schrikte. "Uw huis?"
"Mijn huis, wat doet gij hier?"
Zij stond als aan den grond vastgenageld en was de wanhoop nabij. Met een sprong stond zij voor hem. "Ga heen," zeide zij, "wie geeft u het recht zoo te spreken?"
"Ik kom hier wanneer ik dit zelf verkies," hoorde ik hem zeggen. Bliksemsnel greep hij zijn dolk en op hetzelfde oogenblik waren twee menschen doorstoken. Mijn beschermeling verwijderde zich, innerlijk hevig geschokt.
Ik bleef en zag toe hoe dit zou eindigen. Nog leefden zij, maar beiden zouden sterven. Op hetzelfde oogenblik dat ik dit alles waarnam, hoorde ik naast mij zeggen: "Volg hem, gij kunt later hier terugkeeren."
Ik concentreerde mij op hem en had hem spoedig bereikt. Als in een droom vervolgde hij zijn weg en was zich niet bewust waarheen hij ging. Ik verbond mij met hem, fel waren zijn gedachten. Toch gelukte het mij hem tot nadenken te brengen, zoodat hij zichzelf vragen begon te stellen. Hij voelde mijn gedachten, mijn kracht maakte hem bewust. Plotseling begon hij echter hevig te schreien en zakte ineen. Ook daar had ik niet op gerekend.
Wat nu? Ik wilde hem wakker maken doch het gelukte mij niet. Uren gingen er voorbij. Eindelijk zag ik dat men hem naar zijn eigen wonirig bracht. Daarna keerde ik naar de plaats des onheils terug. Beiden waren nog in leven, maar eenige minuten later gaf zij den geest.
Toen ik dit waarnam zag ik eenige schimmen in mijn nabijheid, die ik reeds eerder da.cht gezien te hebben. Nu werden zij voor mij zichtbaar en ik zag dat zij lange passen over het stofkleed maakte. Daarna hoorde ik een afgrijselijken gil en de geest ging uit het stofkleed. Zij was op aarde gestorven en aan deze zijde geboren.
Hij leefde nog, maar lang zou het echter niet meer duren.
De demonen stonden op eenigen afstand toe te zien. Nu hadden zij hem verlaten, doch wachtten aan deze zijde op zijn binnentreden.
Ik stond af te wachten wat zij zouden doen. Een afschu-
262
~ .
welijk drama had ik in deze paar uren beleefd. Nu hoorde ik een gesmoorde kreet en ik begreep: ook hij ging over.
Maar weer beleefde ik een ander gebeuren. Opnieuw zag ik schimmen en deze schimmen droegen hem weg. Maar kon dat? Was ook hij geen zelfmoordenaar? Wat beteekende dit? Doch op hetzelfde oogenblik hoorde ik in mij zeggen: Het is zijn einde! Zijn einde, herhaalde ik, zijn einde? Mijn God, hoe onbegrijpelijk zijn uw wetten.
"Volg die schimmen," hoorde ik tot mij zeggen, "eerst later kan men u dit alles duidelijk maken. Dit is zijn normale einde."

Van wie was die stem? Iemand die zelfmoord pleegde was in zijn
normalen toestand gestorven? En ik? Te onbegrijpelijk, dacht .
ik, voor mij nog te diep. Eens zal mij de beteekenis wel worden
gegeven. Ik hoorde niets meer en volgde de schimmen.
Waarheen zouden zijn gaan? Nu voelde ik mij opgeheven en in
snelle vaart ging het, weg van deze plaats. Ook de demonen
gingen heen en volgden de schimmen. Ik voelde dat ik de aarde
verliet. Steeds hooger en hooger ging het, zoodat ik de aarde niet
meer kon waarnemen. Ook dit had ik op mijn langen tocht niet
gezien, noch gevoeld, noch beleefd. Wat was dat voor een wonder?
Ik bleef hen volgen.
Wisten de demonen waarheen die schimmen gingen? Ik voelde
echter dat ik een nieuw wonder ging beleven, waarvan ik nog
niets wist, hoewel ik dacht reeds veel te weten. Steeds verder
ging het. Die schimmen had ik bij het gevecht op straat ook gezien.
Ineens dacht ik daaraan. Ook daar hadden zij hen die waren
gestorven, weggevoerd. Waarheen wist ik niet, doch nu zou ik
het te weten komen. Vóór mij doemde een stad op, een andere
wereld trad ik binnen. Om mij heen zag ik huizen en gebouwen.
Waar was ik? Dit kon geen hemel zijn, want er heerschee duisternis
om mij heen. Steeds gingen zij verder en zweefden door al
die gebouwen heen. Eindelijk daalden zij. Ik voelde mij op den
beganen grond, de bodem was hecht. Ook de demonen waren
dicht naast mij, toch zagen zij ni.ij niet. Ik volgde ook hun doen
en laten. Als roofdieren· zagen zij toe en ik voelde hun bedoel.
ling. Dat wezen dáár had hun volle belangstelling.
In een donker hollegde men den gestorvene neder. Om mij heen
zag ik nog meer holen en krotten. Nu zag ik duidelijk de schimmen
en één van hen bestraalde hem. Hij maakte lange passen
over het lichaam. Dit duurde geruimen tijd. Ik bleef toezien en
vond het zeer wonderlijk wat ik waarnam. De demonen bleven
op eenigen afstand toekijken. Ik merkte dat de schimmen hen
voelden, want één van hen keek in hun richting. Ik hoorde hen
toen spreken en schrikte door wat ik hoorde.
"Ons werk is gedaan," zeide de eene schim, "straks kunnen zij
hem aanvallen." Nu begreep ik onmiddellijk de geheele situatie.
Daarvan had mijn eigen meester verteld. Ook ik zou een dergelijken
toestand hebben beleefd, wanneer ik op normale wijze was
gestorven. De schimmen gingen nu heen, maar zij waren nog
niet weg, of de beide demonen vielen als waanzinnigen op den
man, die daar in slaap lag, aan en ranselden hem af. Ik hoorde
hem kermen en voelde, dat hij tot bewustzijn zou komen. Men
trapte en schopte hem en sleurde hem uit dat hol te voorschijn.
"Laat mij met rust," hoorde ik hem zeggen, "laat mij met rust."
Toen schreeuwde de vrouw hem eenige scheldwoorden toe en
vervloekte hem. Ik zag, dat er van hem niet veel over zou blijven,
maar voelde tevens, dat ik hier niets kon doen. De demonen hadden
hem in hun macht, daaraan viel niet te twijfelen. Duivels
waren het! Zij pakten hem beet en smete hem eenige meters van
zich af, om hem opnieuw af te ranselen. Waar was ik in vredesnaam
terecht gekomen? Ik was in een hel en toch was mij deze
hel niet bekend. Hoe zou ik achter deze waarheid kunnen komen?
Het wezen stiet een afgrijselijk gekerm uit en nog was
het niet voldoende, want zij bleven hem aanvallen. Deze men-
. schen waren zichzelf niet meer. Alle scheldwoorden en vervloekingen
slingerden zij hem toe. Hij was schuld aan haat onder'
gang. Hoe dierlijk waren deze menschen, hier leefden zij zich
uit. Ik voelde een haat dien ik op aarde nooit had gevoeld. Hoe
kon een mensch zoo diep haten? Toch gingen zij nog door. De

gestorvene was zich thans van niets meer bewust. Hij voelde niet
·meer dat men hem sloeg, hij was. bewusteloos. De vrouw was als
een wild voordierlijk beest, afschuwelijk was zij. Mijn God,
264
dacht ik, wat een beest, wat bezielt deze menschen toch! Thans
liet men hem liggen.
"Wij komen terug," hoorde ik hen zeggen, "wij zullen u opnieuw
wakker maken. Wij zullen u laten slapen om krachten te verzamelen,
maar dan komen wij terug." "Ik kom terug," hoorde ik
het vrouwelijke wezen zeggen. "Waar is die andere?" ·
De mannelijke geest tot wien deze vraag werd gericht, zeide:"
Hier is zij niet."
"Jammer," hoorde ik haar zeggen. "Kom, wij gaan heen, terug
naar de aarde."
Naar de aarde, dacht ik, zijn wij dan niet op de aarde? Waar
was ik, in de hel? Maar waar? Ik stond verstijfd van schrik en
dacht na. Plotseling voelde ik een. hand op mijn schouder en ik
zag in het gelaat van een mensch.
"Broeder," zeide het wezen tot mij, "ziet gij toé wanneer een
ander mensch door demonen wordt verscheurd?"
"Ik kan toch niets doen," zeide ik "ik sta hier machteloos Zeg
mij, waar ben ik?"
Het wezen zag mij aan en zeide: "Gij bevindt u in de sferen. Dit
hier is een hel. Waar gij vandaan komt, behoort bij de aarde en
zijn de astrale gebieden, doch dit is het land van den geest."
"Wonderlijk," zeide ik en vroeg: "Zijt gij een geest van het
licht?"
"Ja, dat ben ik."
"Wat doet gij hier?"
"Ik tracht oqgelukkigen te helpen."
"Hier in deze duisterpis?"
"Ja, in deze hel en er zijn er nog vele."
"Wat is dit voor een land, ik zie huizen en gebouwen?"
"Dit hier is het land van haat. Gij ziet in ~erkelijkheid een stad,
doch die stad is door haat opgetrokken." ·
"Wat doet u hier zoo alleen?"
"Ik ben niet alleen, hier zijn duizenden helpers om hen te helpen,
die geholpen willen worden." .
"Had ik hem dan kunnen helpen?"

On Sun, Jun 29, 2025 at 9:27 PM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:
DIENENDE LIEFDE
hET leven in mijn hel begreep ik nu volkomen. Al 'die
overgangen en sferen had ik leeren kennen. Thans zou ik
aan mijzelf gaan werken en dit was alleen mogelijk door
voor anderen iets te zijn. Mijn meester had mij dit duidelijk gemaakt
en ook de meesters in de kunst hadden mij op dergelijke
wijze toegesproken.
Ik vervolgde mijn weg op aarde en zou spoedig werk verrichten,
waaraan ik mij geheel zou kunnen geven. Ik bleef echter in de
astrale wereld. Hooger gaan was voor mij niet mogelijk. Ik slenterde
door de straten en concentreerde mij op den mensch. Zij
die in leed en smart verkeerden trokken mij het meeste aan en
hen zou ik volgen. Ik ontmoette heel veel menschen, doch il.iet
één voelde zich gelukkig. Altijd was er iets, dat het geluk verduisterde
en ik wist waarom.
De aarde was een planeet waar de mensch te leeren had, een
school en in die school moest men zichzelf leeren kennen. 0, ik

begreep en voelde zoo intens wat God bedoelde en waarvoor de mensch op aarde leefde. Alles was mij nu duidelijk. Er waren in mijn eigen leven geen diepten meer, noch problemen en wonderen, alles was mij geopenbaard en wel door hèm, mijn vooreeuwsehen vader.
Hoe machtig was de mensch, hoe diep en onbegrijpelijk waren geestelijke wetten. Wanneer men aan deze zijde het goede wilde, leerde men al die wetten kennen en beleefde men wonderen en problemen. Dan eerst werd men zichzelf, begreep men het leven en de bedoeling van op aarde te zijn. Doch in het leven op aarde, in die school, dáár moest men zichzelf leeren kennen en daarvoor was men op aarde. Maar de mensch was in opstand, hij zocht en vroeg "waarom" en "waarvoor" en kon niet aanvaarden.
Hij wilde geluk, want een mensch had daar recht op. God had al Zijn kinderen lief, was een Vader van Liefde en toch was er zooveel ellende. Iedereen voelde leed, ziekte en vele andere onmenschelijke dingen, zoodat er geen gelukkige menschen waren. Ik zag ze hollen en draven, niet één was er rustig. Uit
251
ieder mensch gingen lichtflitsen omhoog, links en rechts en dat was de uitstraling van hun innerlijk gemoed, van hun gedachtenleven, dat was de afstemming van het wezen. Daaraan herkende ik hun innerlijk leven. Iedere lichtstraal dien ik duidelijk kon waarnemen, beteekende iets. Ik zag het groenachtige licht waarvan ik huiverde en zoo van dichtbij had leeren kennen. Die demonensfeer zou ik niet gemakkelijk vergeten, want daarin hadden zij mij aangevallen en over de aarde gesleurd. Ook de -wezens waarvan ik dat licht waarnam, behoorden tot hen. Ik behoefde niet te zoeken en te peilen, zij waren voor mij doorzichtig, want ik las in hen en ging geheel in hen over. Deze wezens waren gevaarlijk. Wanneer zij op aarde de macht over verschillend bezit in handen hadden, waren zij zeer zeker in staat om te martelen en te pijnigen, wanneer de mensch niet deed wat zij wilden. Aan deze zijde behoorden zij bij hen die ik had ontmoet en konden opnieuw verder gaan• om de menschheid te vernietigen. Deze menschen waren niet te bereiken. Ik ontmoette er velen, maar liet hen gaan. In alle kringen der maatschappij leefden zij. Ik zag armen en rijken die zoo waren en wanneer dan een arme die middelen en macht zouden worden gegeven, vergat ook deze zichzelf en was precies zoo. Hun innerlijke gevoelens stemden overeen. Doch ik wist, dat de armen op aarde waren gekomen om in dezen toestand hun kringloop te beëindigen.
Bij andere menschen zag ik aan hun innerlijk licht waa~aan zij dachten en waarin zij met hun geheele persoonlijkheid waren overgegaan. Sombere uitstralingen nam ik waar en ik vond het machtig dit te aanschouwen. Tevens begreep ik dat, wanneer ik in al die ,hellen niet was afgedaald, ik daarvan niets zou hebben. begrepen. Maar eeuwen waren er voorbij gegaan en in dien tijd had ik veel geleerd, zoodat ik nu iedereen begreep, die in en onder mijn eigen hel leefde. Wanneer ik menschen ontmoette,. die schimmen voor mij waren, voelde ik mij gelukkig. Zij waren verder dan ik en het spoorde mij aan, innig, heel innig te gaan denken. Zoo vervolgde ik reeds een tijdlang den mensch en was. bereid hèn te helpen, die mij het meest noodig hadden.
Vóór mij zag ik een aardsch mensch en in zijn uitstraling lag iets
252
dat mij aantrok. De man liep voorovergebogen, geheel in zich zelf gekeerd voort en was als een levende doode. Hij droeg een prachtig gewaad en daaraan zag ik, dat hij tot de hoogste kringen

behoorde. Ik bleef hem volgen en zag tot diep in zijn ziel, zoodat ik wist waaraan hij dacht. Deze mensch was innerlijk gebroken. Hij verteerde door haat, omdat men hem bedrogen had.
Liefde, altijd en eeuwig was het de liefde, waardoor ook hij zoo droevig was. Hij wist op dit oogenblik niet eens, dat hij leefde.
Wij liepen de eene straat in en de andere weer uit. Maar ik zag nog meer. Hij werd door twee astrale wezens achtervolgd, het waren een man en een vrouw. Vernietigend waren de gedachten die zij op hem afzonden.
Wat wilden deze wezens van dezen aardsehen mensch? Ik trok mij in mijn eigen wereld terug, want ik wilde niet dat zij mij zouden waarnemen. Hoe ik daar zoo ineens aan dacht, begreep ik eerst later en ik voelde dat men ook mij volgde. Thans léerde ik krachten kennen, die ik op mijn reis, die toch eeuwen had geduurd, niet had beleefd. Deze mensch was zichzelf niet meer, want twee dierlijke wezens hadden zich met hem verbonden. Zij leefden nu in hem. In een waas van hartstocht en vernietiging was hij gehuld. Als die maar te redd.en is, dacht ik.
De man was bedroefd, en had geen geestelijk bezit, waarmede ik mij kon verbinden. Toch bleef ik hem volgen, een andere kracht dwong mij zulks te doen.
Uit hem zag ik lichtflitsen naar een 'ander mensch gaan, wat ik duidelijk waarnam en waarvan ik de beteekenis begreep. Ik zou die fel uitgezonden gedachten straks volgen, maar eerst wilde ik weten waar hij leefde. Lang duurde het voor hij zijn bestemming bereikt had, doch eindelijk trad hij zijn woning binnen. Ik had goed gevoeld dat hij rijk was. Hij bezat veel aardsch bezit en was toch ongelukkig. Ongevraagd volgde ik hem en met mij de beide anderen. Een mensch op aarde die zich van niets bewust was, werd gevolgd. Ik dacht iets onheilspellends te voelen.
Het was angstig dit uit mijn wereld te zien. In één van zijn kamers zette hij zich neder. Nu volgde ik de astrale wezens en was benieuwd wat zij zouden doen. De aardsche mensch zat daar
253 .
voorover gebogen, zijn hoofd in beide handen gesteund en zuchtte diep. Eén van de demonen naderde hem en wrong zich in zijn aura, peilde zijn gevoelens en doorboorde hem met zijn wil. Ik stelde mij op dit wezen in en voelde wat het wilde. Wat een monsters zijn dat, dacht ik, wat een. afschuwelijke wezens! Moord en geweld stuurde men op hem af. De astrale mensch lag in hem. Naast deze stond de vrouwelijke geest en zag toe hoe dit alles verliep. Steeds bleef ik met hen verbonden. Wonderlijk was dit één zijn, maar toch afschuwelijk, omdat zij den mensch op aarde tot verschrikkelijke dingen aanspoorden. De demon verhoogde zijn haat en dit was zeer eenvoudig. Hij versterkte zijn gevoel ten opzichte van haar, die hem dit alles aandeed. Eenmaal zoover gekomen, zou hij dit plan ten uitvoer brengen. Het licht dat ik thans waarnam was duivelachtig. Woest werd de mensch op aarde. Hij vloog op van de plaats waar hij zat en rende de kamer heen en weer! Na een poos zette hij zich weer neder om na te denken.
0, mensch, gij zijt in handen van het kwaad, dacht ik. Wanneer gij besluit waartoe zij u dwingen, zal er een mensch sterven en ook gij zult dit leven binnentreden. In hem legde men moord en vernietigi~g. Ik kon hem niet bereiken, hier was voor mij niets te doen, want de demonen hadden hem in hun macht en hij had met hen te maken. Nu volgde ik de gevoelens van de vrouwelijke geest en ik zag in haar leven. Zij was op aarde vernietigd, men had een einde aan haar leven gemaakt. Zij had haar strijd gestreden,

doch zij haatte. In dit leven had zij tevens hulp ontvangen
en wel van hèm, die zich op dit oogenblik had verbonden.
Haar haat was afschuwelijk en van haar ging dit alles uit. Hij, ·
deze aardsche mensch, had haar omgebracht.
Mij had dit leven gelouterd, doch dit leven had haar haat versterkt.
Een menschelijk, maar afschuwelijk spel speelde .zich hier
voor mij af. Ik was getuige van een gebeuren, dat zich eerst op
aarde had afgespeeld en zich thans aan deze zijde voortzette.
Mijn hart klopte in mijn keel. Wat zou ik moeten doen? Ik voelde
duidelijk, dat ik hem niet zou kunnen bereiken. Van deze
zijde wilde men dat hij zou dood en. Om zichzelf daarvoor te be-
254
schermen, moest hij onmiddellijk een ander leven beginnen en
van zijn verlangens afstand doen. Doch ik voelde dat dit niet
mogelijk was. Die krachten waren niet in hem.
Ik concentreerde mij weer op hem en voelde dat zijn haat eenigszins
was verzwakt. Hij zat daar nu rustig te denken. De demon
maakte zich vrij en zeide tot het vrouwelijke wezen: "Ik dacht
dat ik reeds zoover was, doch hij komt niet tot een besluit."
Ik begreep, dat de aardsche mensch toch nog steeds zichzelf wa~
en zich daardoor beschermde.
"Spoor hem aan," zeide het vrouwelijke monster, "dat hij 'drinkt,
dan zal zijn concentratie verzwakken."
Nogmaals wrong de astrale mensch zich in dit aardsche wezen
en spoorde hem aan om te drinken.
Ik schrikte. Waarlijk, hij handelde naar dien strengen wil en
sprong op. Uit een nis haalde hij drank te voorschijn en schonk
zich een beker vol in, dien hij in één teug ledigde. Nogmaals
dronk hij van dit vocht, zoodat zijn gevoel bedwelmde en hij niet
zeker meer was van zijn gedachten. Zijn brein raakte daardoor
verward en hij werd steeds onrustiger. Nu was hij geheel in hun
macht. Met belangstelling volgde ik dit afschuwelijke proces en
bleef waar ik was. Voortdurend zag ik uit hem gedachten gaan
naar die andere persoonlijkheid. Thans zou ik deze volgen, want
ik wilde weten wie dit alles veroorzaakte.
Ik volgde zijn gedachten door mij daarop in te stellen en die gedachten
brachten mij naar de plaats waar degene leefde, die ai
zijn denken in beslag nam. Het was zeer eenvoudig. Spoedig trad
ik een gebouw binnen en voor mij zag ik een beeldschoone
vrouw. Bij haar was een ander mensch en nu begreep ik de heele
situatie.
"Gij moet mij helpen," hoorde ik haar zeggen, "mijn leven dreigt
gevaar, want hij is zich zelf niet meer."
"Wil ik hier blijven?" hoorde ik hem vragen.
"Doe dat," antwoordde zij. "Laten we afwachten. Maar ik ben
niet zeker,_ ik vertrouw hem in niets.".
Het wezen waartegen zij sprak, was een mensch met een mooie
uitstraling. Dien kon ik bereiken en ik wilde hem trachten duide-
255
lijk te maken, wat er zou geschieden. Ik verbond mij met hem en
legde in hem mijn gevoelens. Zijn gedachtengang stuwde ik
naar die ander en het gesprek dat ik thans hoorde, gaf mij de
zekerheid dat hij mij voelde. Ik hoorde hem zeggen: "Ik ken
hem, hij is tot alles in staat. Gij moet zeer voorzichtig zijn, want
gij zijt niet de eerste. Er loopen geruchten, dat wanneer hij zijn
zinnen op iets heeft gezet en het niet tot zijn voordeel geschiedt,
hij krasse maatregelen neemt. Ik voel dit aan als een zeer ernstigen
toestand: Gij spot met uw leven. Waarom zijt ge ook zoover
gegaan?"

"Wat zegt ge, te ver gegaan? Moet ik mij laten bedriegen? Wilt
gij mij zeggen dat ik het ben? Hoe komt gij daar bij."
"Maar ik meen het, gij zijt te ver gegaan. Gij hebt u in zijn persoonlijkheid
vergist. Nu staat ge voor een geval dat zeer ernstig
is. Wil ik hem bezoeken?" liet hij er op volgen.
"Bezoeken?" herhaalde zij zijn vraag: "Wat zoudt ge willen
.doen?"
"Ik zou met hem spreken, misschien haal ik hem over."
"Gij? Uw vijand?"
"Wat zou dat?"
"Neen," zeide zij, dat nooit."
Nu trok ik mij terug. Ik bevond mij in een zeer merkwaardigen
toestand. Alleen ik wist, wat er kon geschieden. Wat nu? Ik verbond
mij opnieuw met dezen jongen man en ik wist tot hoe ver
hij zou gaan. Zijn leven zou hij voor haar willen geven. Toch
was zij dit niet waard en ik trachtte het te voorkomen. Ik liet
.hem voelen dat zij het niet waard was en hierop hield ik mijn
concentratie ingesteld. Lang duurde het niet of hij begon te denken.
Scherp waren thans zijn gedachten op haar gevestigd. Hij
doorzag nu haar geheele persoonlijkheid.
Fijn en zuiver menschelijk waren zijn gevoelens. Zij echter speelde
met harten en ik liet hem dit duidelijk voelen. Hij stond op en
ging verder: "Hoe lang kent u hem?"
"Bijna een halfjaar," zeide zij.
"Zoo, en u heeft hem niets,_ absoluut niets beloofd?"
.,,Hoe komt u daarbij?" was haar vraag .
.256
"Hoe ik daarbij kom zal u toch duidelijk zijn," zeide hij rustig.
"Ik begrijp niet dat hij het recht heeft u deze eischen te stellen."
"Ge ziet, hij denkt het te kunnen."
Hij peilde haar en ik hem en ik voelde dat hij haar nog niet lang
kende. V oor hem was zij het on peilbare wezen, want de diepte
van haar gevoel was voor den mensch op aarde niet te peilen.
Daarom verhoogde ik zijn gevoel en door mij voelde hij haar als
nooit tevoren. Hier wilde ik redden wat er te redden viel. Wanneer
deze mensch zich voor haar gaf, gingen hij en zij ten onder.
Ik wilde nu dat hij zich van haar los maakte. Ik legde in hem een
gevoel van twijfel en die gevoelens versterkte ik, door hem haar
karakter te laten voelen, waarvan hij zich thans bewust werd.
Zijn gedachten volgde ik en zijn interesse voor haar verminderde.
Plotseling deed hij een stap naar haar toe en zeide: "Mag ik
dien brief lezen?"
Zij doorboorde hem met haar blik, haalde minachtend haar
schouders op en zeide: "Wat zoudt ge daaraan hebben? Niets.
Ge zoudt aiieen uw goede gezondheid en humeur verliezen."
Ik begreep onmiddellijk dat ik niet alles wist. Was er een brief?
Had hij haar geschreven en eischen gesteld? Waar was die brief?
Ik peilde haar gedachtengang en zoo wist ik waar deze zich bevond.
Zij droeg dit schrijven bij zich, maar zij zeide dat zij het
had opgeborgen en het nu niet kon halen. Voor mij was dit een
leugen. Nu las ik wat in den brief stond geschreven. Wonderbaarlijk
was het dit alles te kunnen. Duidelijk zag ik ieder geschreven
woord. leder woord straalde licht uit. Dit schrijven beteekende
haat. Ik behoefde niet eens meer te lezen, ik wist reeds
alles. Het was een duidelijke eisch. Ik las: "Geef mij binnen viër
en twintig uur gelegenheid u te spreken." Daarvan was reeds het
grootste gedeelte verstreken. Dezen avond voor twaalf uur zou
zij moeten beslissen. Zij stond voor de laatste uren. Hij, die bij
haar was, zou haar bewaken en toch, ik voelde dit duidelijk, trok

hij zich nu in gevoel v~n haar terug, daar hij haar geheele persoonlijkheid
kende. Deze mensch wilde zijn leven voor haar
geven, doch hij moest weten· waarvoor. Ik was zeer gelukkig,
want dit waren mijn gevoelens~
257
Thans zag ik een ander wonder. Naast mij bouwde er zich iets
op en een geest manifesteerde zich voor mijn oogen. Ik zag dat
zij tot de hoogere wezens behoorde.
"Ik dank u," zeide het wezen tot mij, "dat u mijn kind beschermt."
"Uw kind?" vroeg ik heel verwonderd.
"Hij is mijn kind," en zij wees naar hem. "Ik ben u zeer dankbaar,
want ik volg hem reeds geruimen tijd. p.

On Sun, Jun 29, 2025 at 7:57 PM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:
dienende liefde 51 page